

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 5. prosince 2017 a 3. ledna 2018 odvolání obžalovaných M Š , narozeného , a L F , narozeného , proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 10.11.2016, č.j. 68 T 6/2016-1555, a dne 3. ledna 2018 rozhodl

takto:

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaných M Š a L F zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 10.11.2016, č.j. 68 T 6/2016-1555, byli obžalovaní M Š a L F uznáni vinnými pokusem zvláště závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zákoníku, a zvláště závažným zločinem neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1, odst. 4 písm. a) tr.zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně měli dopustit tím, že

v přesně nezjištěné době nejméně od září roku 2013 v z důvodu vlastního finančního profitu naplánoval obžalovaný M Š s další neustanovenou osobou či osobami únos Z V , nar. , následně přizval ke spolupráci obžalovaného L F a dosud neustanovené osoby, obžalovaný M Š zajistil vozidlo, jednotlivé osoby si rozdělily úkoly spočívající v řízení předmětného vozidla, sledování Z V , provedení samotného únosu a po vynuceném sdělení Z V , kde jsou uloženy finanční prostředky, zajištění těchto finančních prostředků, a

dne 14.1.2014 v době kolem 18:30 hodin v na ul. na parkovišti před domem č.p. v době, kdy poškozená Z V přijela osobním motorovým vozidlem tovární zn. VW Golf, RZ: 2AA 3993, barva žlutá, k tomuto domu a zaparkovala na parkovišti pro kolmé stání přední části směrem k domu, a chtěla si ze zavazadlového prostoru auta vzít své věci, k ní zezadu přistoupil jeden z trojice pachatelů, dlaní jedné ruky ji uchopil přes ústa a druhou rukou ji objal přes obě paže a břicho a i přes aktivní odpor poškozené, její volání o pomoc a snažení se o vyproštění se ze sevření, ji za pomoci dalšího pachatele natlačil do osobního motorového vozidla zn. BMW 530D 560L, šedé metalické barvy, RZ: 8A4 6883, VIN: WBANC71070B154789, jehož majitelem byl otec obžalovaného Š J Š , které zastavilo za vozidlem poškozené, hodili ji na zadní sedadlo na břicho, jeden z pachatelů ji asi 4x ji uhodil pěstí do obličeje, sedl si na její záda a kovovými pouty jí spoutal ruce za zády a dále jí dal přes hlavu plátěný pytel, poté obžalovaný M Š se spolupachateli nasedli do vozidla, z místa odjeli a pak telefonicky i osobně komunikovali se spoluobžalovaným L F a další doposud neustanovenou osobou či osobami;

obžalovaný M Š s dalšími dvěma neustanovenými osobami mužského pohlaví nacházejícími se ve voze po poškozené od počátku chtěli peníze v řádu stamilionů korun, ptali se, kde je má, vzali jí kabelku s peněženkou a osobními doklady, sportovní oblečení, firemní notebook a mobilní telefon, kdy po zjištění, že obsahem kabelky jsou i dvě platební karty Komerční banky, a.s., č. a evidované na poškozenou Z V, chtěli pod pohrůžkou fyzického násilí vědět PIN kódy, poškozená jim z obavy z výhrůžek jeden PIN kód sdělila, a dále se obžalovaný M Š se spolupachateli poškozené ptali na klíče od jejího bytu a od firemní kanceláře v Kroměříži na ul. Havlíčkova, poškozená jim pod pohrůžkou dalšího fyzického násilí řekla bezpečnostní kód pro vstup do kanceláře, přitom poškozenou celou noc vozili po neznámých místech a požadovali po ní vyplacení finanční hotovosti v celkové výši 100.000.000 Kč;

nakonec se obžalovaný M Š se spolupachateli s poškozenou dohodli, že jim 100.000.000 Kč dne 15.1.2014 kolem 17:00 hodin přiveze na benzinku, a proto ji kolem 04:00 hodin dne 15.1.2014 vysadili nedaleko obce, okres Kroměříž, kde poškozená kontaktovala jednoho z obyvatel obce a z jeho mobilního telefonu kontaktovala svou matku; v době, co byla poškozená omezována na osobní svobodě ve vozidle zn. BMW 530D 560L, obžalovaný L F dne 15.1.2014 v čase 00:40:08 hodin provedl prostřednictvím platební karty č. 4779759237761418 z bankomatu ČSOB, a.s., ve Zlíně-Loukách neoprávněný výběr hotovosti ve výši 20.000 Kč, následně se v čase 05:20:59 hodin z bankomatu Euronet v Brně, Nádražní 681/2a, pokusil o výběr finanční hotovosti ve výši 40.000 Kč, která mu nebyla vyplacena, v čase 05:21:50 hodin ze stejného bankomatu provedl výběr 20.000 Kč a dále se stejného dne v 18:06:52 hodin pokusil o výběr finanční hotovosti ve výši 20.000 Kč z bankomatu společnosti GE Money Bank, a.s., v Břeclavi, ul. Lidická 3341/134, ta mu však nebyla vyplacena;

poškozená v důsledku jednání obžalovaného M Š a dalších dvou neustanovených spolupachatelů utrpěla krevní podlitinu a otok levého oka, a dále utrpěla drobné podlitiny na obou zápěstích a naražení levého kolene; odcizením věcí vznikla poškozené Z V škoda ve výši nejméně 48.000 Kč, firmě ALEUTA, a.s., IČ: 272 23 469, se sídlem Praha 3 – Žižkov, Na Jarově 2424/2, škoda ve výši 21.495,- Kč.

Za to byl obžalovaný M Š odsouzen podle § 173 odst. 3 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr.zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovaný L F byl odsouzen podle § 173 odst. 3 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku, § 58 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byli obžalovaní zavázáni povinností zaplatit společně a nerozdílně na náhradě škody poškozeným ALEUTA, a.s. IČ: 272 23 469, se sídlem Praha 3 - Žižkov, Na Jarově 2424/2, částku 21 495 Kč a Z V, nar., bytem, částku 40 000 Kč.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byli obžalovaní zavázáni povinností zaplatit společně a nerozdílně poškozené Z V, nar., bytem, nemajetkovou újmu v penězích ve výši 500 000 Kč.

Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byl poškozený T V nar. bytem odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Oproti tomu byli podle § 226 písm. c) tr.ř. obžalováni D Š a R V zproštění obžaloby, že v přesně nezjištěné době nejméně od září roku 2013 v z důvodu vlastního finančního profitu naplánovali M Š s D Š únos Z V , nar. , následně přizvali ke spolupráci R V L F a dosud neustanovené osoby, M Š zajistil vozidlo, jednotlivé osoby si rozdělily úkoly spočívající v řízení předmětného vozidla, sledování Z V provedení samotného únosu a po vynuceném sdělení Z V , kde jsou uloženy finanční prostředky, zajištění těchto finančních prostředků, a dne 14.1.2014 v době kolem 18:30 hodin v na ul. na parkovišti před domem č.p. v době, kdy poškozená Z V přijela, osobním motorovým vozidlem tovární zn. VW Golf, RZ: 2AA 3993, barva žlutá, k tomuto domu a zaparkovala na parkovišti pro kolmé stání přední částí směrem k domu a chtěla si ze zavazadlového prostoru auta vzít své věci, k ní zezadu přistoupil jeden z trojice obviněných M Š , D Š , R V , dlaní jedné ruky ji uchopil přes ústa a druhou rukou ji objal přes obě paže a břicho a i přes aktivní odpor poškozené, její volání o pomoc a snažení se o vyproštění se ze sevření ji natlačil do osobního motorového vozidla zn. BMW 530D 560L, šedé metalické barvy, RZ: 8A4 6883, VIN: WBANC71070B154789, jehož majitelem byl otec obviněného Š J Š , které souběžně s jednáním obviněného zastavilo za vozidlem poškozené, hodil ji na zadní sedadlo na břicho, asi 4x ji uhodil pěstí do obličeje, sedl si na její záda a kovovými pouty jí spoutal ruce za zády a dále jí dal přes hlavu plátěný pytel, poté obvinění nasedli do vozidla, z místa odjeli a pak telefonicky i osobně komunikovali se spoluobviněným L F a další doposud neustanovenou osobou či osobami; obvinění M Š , D Š a R V po poškozené od počátku chtěli peníze v řádu stamilionů korun, ptali se, kde je má, vzali jí kabelku s peněženkou a osobními doklady, sportovní oblečení, firemní notebook a mobilní telefon, kdy po zjištění, že obsahem kabelky jsou i dvě platební karty Komerční banky, a.s., č. a evidované na poškozenou Z V , chtěli pod pohrůžkou fyzického násilí vědět PIN kódy, poškozená jim z obavy z výhrůzek jeden PIN kód sdělila, a dále se obvinění poškozené ptali na klíče od jejího bytu a od firemní kanceláře v Kroměříži na ul. Havlíčkova, poškozená jim pod pohrůžkou dalšího fyzického násilí řekla bezpečnostní kód pro vstup do kanceláře, přitom poškozenou celou noc vozili po neznámých místech a požadovali po ní vyplacení finanční hotovosti v celkové výši 100.000.000 Kč; nakonec se obvinění s poškozenou dohodli, že jim 100.000.000,- Kč dne 15.1.2014 kolem 17:00 hodin přiveze na benzinku , a proto ji kolem 04:00 hodin dne 15.1.2014 vysadili nedaleko obce , okres Kroměříž, kde poškozená kontaktovala jednoho z obyvatel obce a z jeho mobilního telefonu kontaktovala svou matku; v době, co byla poškozená omezována na osobní svobodě ve vozidle zn. BMW 530D 560L, obviněný L F dne 15.1.2014 v čase 00:40:08 hodin provedl prostřednictvím platební karty č. 4779759237761418 z bankomatu ČSOB, a.s., ve Zlíně-Loukách neoprávněný výběr hotovosti ve výši 20.000,- Kč, následně se v čase 05:20:59 hodin z bankomatu Euronet v Brně, Nádražní 681/2a, pokusil o výběr finanční hotovosti ve výši 40.000,- Kč, která mu nebyla vyplacena, v čase 05:21:50 hodin ze stejného bankomatu provedl výběr 20.000,- Kč a dále se stejného dne v 18:06:52 hodin pokusil o výběr finanční

hotovostí ve výši 20.000,- Kč z bankomatu společnosti GE Money Bank, a.s., v Břeclavi, ul. Lidická 3341/134, ta mu však nebyla vyplacena;

poškozená v důsledku jednání obviněných utrpěla krevní podlitinu a otok levého oka, a dále utrpěla drobné podlitiny na obou zápěstích a naražení levého kolene;

odcizením věcí vznikla poškozené Z V škoda ve výši minimálně 55.000 Kč, firmě ALEUTA, a.s., IČ: 272 23 469, se sídlem Praha 3 – Žižkov, Na Jarově 2424/2, škoda ve výši 21.495,- Kč a poškozenému T V , nar. . , škoda ve výši 58.550 Kč, neboť měl v kufru auta poškozené batoh s věcmi, který byl také odcizen,

čímž měli spáchat pokus zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku, § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zákoníku a zločin neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1, odst. 4 písm. a) tr.zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchali obžalovaní.

2. Proti uvedenému rozsudku podali bezprostředně po jeho vyhlášení odvolání obžalovaný M Š. a L F. Obžalovaný M Š. v odůvodnění odvolání písemně zpracovaném obhájcem JUDr. P. N uvedl, že již před zahájením trestního stíhání došlo k závažným pochybením, na které nebylo reagováno zákonným způsobem, a v této souvislosti poukázal na trestní řízení ve věci odsouzeného Mgr. M. H , z něhož dle jeho názoru vyplývá počátek nenávisti a její důvod ze strany policisty O a jemu spřátelených osob či rodinných příslušníků vůči obžalovanému M Š. Policista J O se dle odvolatele zcela zřejmě vložil v průběhu přípravného řízení do věci mnohem více, než připustil při svém výslechu, a tudíž není vyloučena ani jeho nepřipustná ingerence. Dále namítl, že nebyla prokázána některá skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně, např. to, že to byl právě obžalovaný Š , kdo přizval ke spolupráci obžalovaného F. Zásadní námitky pak vznesl vůči důkazu spočívajícím v provedené komparaci pachových stop, v této souvislosti poukázal na to, že policie mohla s pachovou stopou odvolatele nakládat již od dubna 2014 a k sejmutí pachových stop z bývalého vozidla odvolatele došlo 21.7.2014. Odvolatel v této souvislosti namítl, že vozidlo bylo nabízeno v té době k prodeji, v mezidobí do něj mohl kdokoliv vstoupit, mohl tam pachové stopy ať již podezřelých či poškozené přenést. Právě v této souvislosti pak zdůraznil, že ve vozidle byla nalezena pachová stopa T O , který ovšem v tomto vozidle nikdy neseseděl, takže se měl soud zabývat tím, zda to nemohl být on, kdo se mohl přes svého bratra – policistu, dostat k pachové stopě podezřelých či poškozené, a tyto stopy zde zanechat. Pokud jmenovaný svědek tvrdil, že půjčil odvolateli výbavu na snowboard, ze které se mohla pachová stopa do vozidla dostat, pak odvolatel namítá, že tento snowboard sice od svědka zapůjčený měl, nicméně bylo to již v březnu 2013 a v té době používal jiné vozidlo BMW, a to model X5. Toto vozidlo přitom několik měsíců před projednávaným skutkem prodal. Dále odvolatel vytkl nalézacímu soudu, že vycházel toliko z jediného závěru, a to v tom smyslu, že jestliže byla na oděvních stopách poškozené nalezena pachová stopa odvolatele, musel ji tam odvolatel jako pachatel zanechat, a jestliže byla nalezena pachová stopa poškozené ve vozidle užívaném v kritické době odvolatelem, tak v něm také musela sedět, a tudíž je odvolatel pachatelem projednávaného činu. Odvolatel připustil, že není schopen prokázat, že to byl právě T O který zajistil nález pachové stopy poškozené v jeho vozidle a nakonec i odvolateli pachové stopy na oděvu poškozené, nicméně touto skutečností se měl zabývat právě soud prvního stupně. Odvolatel pak nabídl jiné vysvětlení pro přenos zmíněných pachových stop, když uvedl, že družka odvolatele I Z vypověděla, že užívala oblečení (tři bundy, kalhoty), které

dostala v období několika měsíců před projednávaným skutkem od poškozené, a toto oblečení nosila i ve vozidle, které odvolatel v době činu užíval. K přenosu pachových stop poškozené na sedadla vozidla mohlo dojít i z tohoto oděvu a soud prvního stupně se touto otázkou dostatečně nezabýval, když nepravdivě uzavřel, že poškozená popřela, že by dala svědkyni Z. nějaké věci, neboť jmenovaná svědkyně v rámci své výpovědi takový výrok neučinila. Pokud pak jde o přenos pachových stop odvolatele na oděv poškozené, mohlo k tomu dojít v rámci několika příležitostí, kdy se odvolatel potkal náhodně s poškozenou v restauraci, takže měli věci na věšácích a mohlo dojít k tomu, že při dotyku těchto věcí došlo k přenosu pachových stop. K přenosu pachových stop mohlo dojít k prostřednictvím bratra spoluobžalovaného Š., kterému odvolatel o vánocích 2013 daroval některé své oblečení a měl pak následně s poškozenou tančit, takže i zde mohlo k přenosu dojít. V další části pak odvolatel poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu 4 Tz 107/2002 a nálezy Ústavního soudu I. ÚS 394/97 a II. ÚS 418/99 v souvislosti s hodnocením a významem pachových stop.

3. V další části svého odvolání pak obžalovaný M. Š. namítl, že v přípravném řízení došlo k hrubému porušení zákona, neboť věc dozoroval tehdejší státní zástupce KSZ v Brně, pobočka Zlín, Mgr. K., který měl mimomanželský poměr s nynější obhájkyňi D. Š. Mgr. V. V této souvislosti poukázal na okolnosti, za kterých spoluobžalovaný D. Š. vypověděl plnou moc svému obhájci JUDr. K. a zvolil si jako obhájkyňi Mgr. V., když se tak stalo těsně před vazebním zasedáním po rozhovoru s Mgr. K., přičemž v následném výsledku označil za možného pachatele právě odvolatele a další osoby, v důsledku čehož státní zástupce navrhl, aby byl stíhán na svobodě, čemuž soud vyhověl, a to na rozdíl od odvolatele, který za stejné důkazní situace byl do vazby vzat. Ze všech těchto důvodů se obžalovaný M. Š. domnívá, že ve věci se jednalo o komplot vůči němu, kterého se účastnil T. O., coby podvedený manžel (když odvolatel měl poměr s jeho manželkou), jeho bratr J. O. – policista s velkou pravomocí, sdílící kancelář s policistou, který vedl prověřování, a konečně státní zástupce Mgr. K. Takovou spolupráci uvedených osob považuje odvolatel za naprosto nechutnou.
4. V další části pak odvolatel vysvětlil, že pokud soud vycházel z výpovědí dalších svědků, zejména R. C. a M. K., pak je třeba vzít v úvahu, že odvolatel udržoval poměr také s manželkou R. C. a jeho výpověď lze tedy také vysvětlit pomstychtivostí z jeho strany, a M. K. je dobrý přítel R. C. a je ochoten mu potvrdit, co ten po něm požaduje. Samotné hodnocení důkazů ze strany soudu prvního stupně považuje odvolatel za nepřehledné a chaotické, a protože od str. 44 po str. 56 není v textu ani jeden odstavec, je možné, že došlo k přehlédnutí některých skutečností. Odvolatel rovněž zdůraznil, že nepovažuje za sofistikovanou trestnou činnost, pokud pachatelé únosu propustí unesenou osobu s tím, ať jim donese další den 100 milionů Kč, neboť takový pachatel není sofistikovanou osobou, ale debilem, což odvolatel rozhodně není. V další části pak odvolatel namítl, že soud prvního stupně přehlédl rozpory mezi výpovědí poškozené a realitou, když tato např. tvrdila, že sedadla v autě byla kožená, avšak ve vozidle odvolatele byla sedadla látková, dále hovořila o tom, že vozidlo bylo combi tmavé barvy, ale vozidlo odvolatele bylo typu sedan. Pachová stopa poškozené na místě, kde sama uváděla, že ve vozidle seděla a později ležela, tedy na levé straně vozidla za řidičem, nalezena vůbec nebyla. Soudu prvního stupně odvolatel rovněž vytkl způsob, jakým vyhodnotil alibi odvolatele spočívající v návštěvě jeho známých K. v době únosu a v závěru této části zdůraznil, že pokud soud v této souvislosti rozebírá pohyb jeho mobilního telefonu, tak neoprávněně spojuje takový pohyb telefonu s vlastním pohybem odvolatele, což ale nemusí být totožné,

neboť skutečnost, že telefon obžalovaného byl v předmětné době v a nikoliv v, ještě neznamená, že tam byl i odvolatel, když navíc z do je to cca 10 – 15 minut.

5. V další části svého opravného prostředku obžalovaný Š rovněž napadl možnost rekognice provedené 8.12.2015 s tím, že odvolatel již v závěrečné řeči před soudem prvního stupně namítl, že tento důkaz nemůže být použit, neboť nebyl poučen o právu odmítnout účast na tomto úkonu. Skutečnost, že na místě byl úkonu přítomen rovněž obhájce odvolatele, nic neznamená, neboť ten nemá žádnou poučovací povinnost. V závěru pak poukázal na opomenuté důkazy, které tvoří zásadní překážku pro možné spravedlivé rozhodnutí, když soud prvního stupně neprovedl všechny důkazní návrhy vznesené odvolatelem. Namítl rovněž způsob, jakým soud prvního stupně hodnotil důkazy k jeho vlastní osobě, když uvádí, že byl v minulosti 6x odsouzen pro násilnou trestnou činnost, ač k prvnímu odsouzení se nesmí přihlížet, neboť v té době byl mladistvý a pod body 4) a 5) rejstříku trestu jsou uvedeny skutky, kdy bylo upuštěno od uložení trestu, a v posledním jeho odsouzení sice jde o přečin vydírání, avšak nikoliv formou násilí, a navíc zde byl trest amnestován, takže k němu nelze přihlížet. Dle jeho názoru šlo v daném případě o naprosto jinou trestnou činnost, kdy se jednalo o konflikty na sportovních zápasech a spíše šlo o mladickou hloupost a nerozvážnost. Závěrem tohoto písemného odůvodnění odvolání obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr.ř. zrušen a s ohledem na vady přípravného řízení – zrušení obhajoby JUDr. K spoluobžalovaným Š a podivný výslech tohoto spoluobžalovaného u dozorového státního zástupce, pak navrhl vrátit věc dle § 260 tr.ř. státnímu zástupci k došetření, event. aby věc byla vrácena soudu prvního stupně, neboť obžalovaný považuje za nezbytné v novém řízení doplnit dokazování důkazy specifikovanými pod body 1) – 12) tohoto odvolání.
6. Následně pak bylo odvolání obžalovaného M Š doplněno podáním jeho obhájce JUDr. P N datovaným 26.1.2017, ve kterém obžalovaný rozvedl své námitky vůči nálezu pachových stop odvolatele na oblečení poškozené V s tím, že na stejných místech byly zjištěny rovněž pachové stopy T O a poukázal rovněž na to, že ohledání vozidla BMW 530D bylo provedeno po více než půl roce od doby spáchání činu, jakož i na to, že ohledání vozidla se účastnil poručík Š který se také účastnil odebrání pachových stop obžalovanému Š a nadpraporčík S , který odebíral pachové stopy spoluobžalovanému Š Tímto je dle jeho názoru celý výsledek komparace pachových stop znehodnocen a nepoužitelný. Dále namítl, že při komparaci pachových stop došlo k porušení pokynu Policejního prezidia ČR č. 9/2009, neboť nelze zjistit, jaké další srovnávací pachové konzervy byly ve srovnávací řadě použity, když šlo o srovnávání pachových stop z automobilu. Znovu pak upozornil na nález pachových stop T O v příslušném vozidle BMW 530D s tím, že nález těchto pachových stop stejně jako nález pachových stop na oděvu poškozené lze vysvětlit rovněž tím, že to byl právě T O , který pachové stopy poškozené do vozidla odvolatele či pachové stopy odvolatele na oděv poškozené přenesl či s nimi jinak manipuloval a přitom tam zanechal i pachové stopy vlastní. Poukázal rovněž na literaturu týkající se pachových stop. Znovu odkázal na skutečnost, že jeho družka užívala ošacení, které dostala od poškozené, a vyslovuje svůj závěr, že ve vozidle mohl být pach I Z odvětrán, avšak pach poškozené přenesený z tohoto oblečení zde mohl zůstat. Tvrzení svědka T O vysvětlující možnost přenosu jeho pachu na oděv poškozené či do vozidla obžalovaného považuje odvolatel za nesmyslná. Obžalovaný zdůraznil, že vozidlo před jeho prodejem nechal

důkladně chemicky vyčistit, a to 16.1. ve firmě svědka H , což tento svědek potvrdil, stejně jako jeho zaměstnanec D a protože následný majitel nabízel vozidlo taktéž k prodeji, tak ho mohl také nechat vyčistit, takže pachové stopy musely být zničeny dvakrát, a přesto se ve vozidle našly. Přitom ze znaleckého posudku JUDr. K je zřejmé, že právě chemické čištění pachové stopy degraduje, takže jsou nepoužitelné. Obžalovaný v další části zdůraznil výpověď svědka H stran mokrého čištění nejen předmětného vozidla, ale i dalších vozidel odvolatele, s tím, že mu není známo, proč tento svědek nebyl slyšen osobně, nicméně z výpovědi tohoto svědka, jak je i v napadeném rozsudku interpretována, vyplývá nemožnost výskytu pachových stop v předmětném vozidle tak, jak byly zajištěny. Odvolatel nově rovněž namítl, že před odebráním pachových stop z jeho těla nebyl o tomto kroku výslovně poučen a postup policejního orgánu v tomto směru považuje za lstivý, v důsledku čehož předmětný důkaz použit nejde. Ve vztahu ke svému alibi pak poukázal na to, že již ve svém dopise, který napsal po třech měsících vazby svému obhájci, vysvětlil, z jakého důvodu si pamatuje návštěvu 14.1.2014 u K , a k tomu by mohl být vyslechnut rovněž jeho první obhájce JUDr. K . Opět pak zdůraznil rozporné hodnocení časových údajů souvisejících s tímto alibi tak, jak je v napadeném rozsudku vysvětluje soud prvního stupně, s poukazem na časové údaje a místa pohybu mobilního telefonu odvolatele, když na jednu stranu soud prvního stupně dospívá k závěru, že v předmětné době odvolatel nemohl být v Kroměříži, tedy na návštěvě u K , avšak nevysvětlil, že mohl v Kroměříži unášet poškozenou. Rozšířil svůj v přechodí době uplatněný důkazní návrh o výsledcích svědka L K a shrnul možnosti výskytu či přenosu pachových stop jak odvolatele, tak i svědka T O na oblečení poškozené a rovněž pachových stop nalezených ve vozidle BMW, jež patřilo v předmětné době odvolateli. Dle jeho názoru se jako nejpravděpodobnější jeví varianta, že pachovou stopu ve vozidle obžalovaného zanechal právě svědek T O když tam vnášel pachovou stopu poškozené. S ohledem na způsob hodnocení důkazů ze strany soudu prvního stupně pak navrhl, aby v případě, že věc bude tomuto soudu vrácena, byla přikázána jinému senátu.

7. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem obhájce obžalovaného na písemné odůvodnění odvolání obžalovaného M Š odkázal a v jeho závěru pak navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr.ř. a aby odvolací soud sám ve věci rozhodl tak, že se obžalovaný M Š zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. a) tr.ř., neboť nebylo prokázáno, že se žalovaný skutek stal.
8. Obžalovaný L F v písemném odůvodnění svého odvolání, které zpracoval jeho obhájce Mgr. J K , uvedl, že toto směřuje do výroku o vině, výroku o trestu a rovněž výroku o náhradě škody. Dle tohoto odvolání se obžalovaný necítí vinen především spácháním zvláště závažného zločinu loupeže podle § 193 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zákoníku, ani tím, že by trestný čin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku spáchal v rámci organizované skupiny. Namítl, že nikdy nebylo prokázáno ani nikým tvrzeno, že by byl osloven spoluobžalovaným Š ke spolupráci, když se vzájemně neznají a ani obžalovaný Š ani nikdo jiný se o odvolateli nezmiňuje. Žádný kontakt mezi nimi osobně či telefonicky prokázán nebyl. Dále obžalovaný poukázal na to, že platební karty poškozené nebyly ve vozidle, což sama poškozená výslovně odmítla. Dále zdůraznil, že neprovedl ani nemohl provést výběr ve Zlíně – Loukách, protože fotografie z výběrového automatu neodpovídá, pachatel si zakrývá tvář, což následně v Brně nečinil, což svědčí jeho výpovědi. Dále zdůraznil, že soud vychází z údajů ze sledování buněk, o kterém však je pochybnost o její použitelnosti a současně je tak zřejmá nemožnost, aby se odvolatel takto pohyboval, neboť to časově není technicky možné. V další části pak

zdůraznil svá tvrzení uplatněná v rámci svých předchozích výpovědí a zdůraznil některé nesrovnalosti, zejména to, že není pravdivý závěr z analýzy telekomunikačního provozu v tom směru, že buňka umístěná v Brně – Líšni zabírá (když tento zabírají buňky v a). Cestě do pak odpovídá cesta přes vysílač v po dálnici. Tvrzení spoluobžalovaného Š o tom, že ve věci má figurovat nějaký F ze S ze Slovenska, kam jezdil spoluobžalovaný Š, je podle odvolatele jedinou spekulací o jeho osobě a je nevěrohodná. V této souvislosti poukázal na vazební zasedání, kde byl spoluobžalovaný Š ovlivňován státním zástupcem, jež se angažoval v případě tzv. lihové mafie, kde mají figurovat i příbuzní poškozené. V další části pak poukázal na výpověď poškozené Z. V tom směru, že peněženka se zbytkem věcí v době jejího únosu měla zůstat asi vedle jejího auta, což bylo soudem zcela pomínuto, a není vysvětleno, jak se karta měla dostat k odvolateli, když se s pachateli i podle telekomunikací neseťkal. V této části pak poukázal i na posun ve výpovědi poškozené před soudem stran motocyklu a vznesl pochybnost, zda výpověď z přípravného řízení není překryta výpovědí poškozené učiněnou při hlavním líčení a zda ji lze vůči odvolateli vůbec použít. Dále obžalovaný L F namítl i nesrovnalosti ve vyhodnocení telekomunikačních údajů, když např. jeho telefon byl v 21.48 hod. zachycen v obci kde nikdy nebyl, a přesun z tohoto místa do Zlína při ideálním provozu by musel trvat zhruba jednu hodinu, což je fakticky nemožné. Stejně tak považuje za nemožné, aby se přesunul z oblasti do Břeclavi v časech vyplývajících z provozu jeho mobilního telefonu, když podle jeho názoru taková cesta v době odpolední špičky měla trvat nejméně jeden a půl hodiny, přičemž jeho telefon byl zachycen v oblasti buňky Brno – Líšně mezi 16.33 až 17.00 a následně již v 17.48 byl zachycen v Břeclavi. Obdobně je mu kladeno za vinu, že výběr ve Zlíně z bankomatu ČSOB měl být proveden v čase 0:34:24 s tím, že nejméně v 23:11 měl podle záznamu telekomunikačního provozu telefonovat v oblasti Valašského Meziříčí, takže je naprosto vyloučeno, že by se stihl na místo výběru dopravit. Poukázal rovněž na odlišné chování osoby, která ve Zlíně z bankomatu ČSOB vybírala, kdy tato si kryla obličejovou část oděvem, což neodpovídá chování obžalovaného při výběru v Brně. Poukázal rovněž na svou obhajobu v předchozích fázích trestního řízení a zdůraznil, že analýza telekomunikačních údajů je nepřesná a neprokazující, přičemž žádným z provedených důkazů zapojení se odvolatele do skupiny organizovaných osob, která čin měla spáchat, prokázáno nebylo. V závěru rovněž namítl, že žádost soudce o nařízení k poskytnutí telekomunikačních údajů nebyla dostatečně odůvodněna, stejně jako příslušné rozhodnutí tohoto soudce, a to vše ve světle současného rozhodování Vrchního soudu v Praze, a navíc tato žádost ani rozhodnutí o ní nebyly čteny v hlavním líčení jako důkaz. V závěru tohoto podání tedy obhájce obžalovaného navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a obžalovaný byl v rámci kvalifikace loupeže zproštěn obžaloby a v rámci kvalifikace opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku byla změněna kvalifikace neodpovídající smyslu jeho jednání v rámci organizované skupiny.

9. Odvolání obžalovaného L F pak bylo doplněno výše jmenovaným obhájcem podáním datovaným 20.1.2017, v němž obžalovaný uvedl, že se ztotožňuje s odvoláním obžalovaného Š, namítl nepřesvědčivost odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že toto je spíše založeno na jistých predikcích a domněnkách. Zopakoval, že platební karty poškozené nebyly ve vozidle, odvolatel neprovedl a nemohl provést výběr ve Zlíně – Loukách a v závěru uvedl, že věc by bylo zřejmě možno vrátit přímo státnímu zástupci k došetření, protože osoby, které se mohly jednání dopustit, nebo které vše sofistikovaně zinscenovaly, zůstávají mimo obžalobu, tedy mimo dosah zásady obžalovací, která brání v prosazení zásady oficiality a prosazení zájmu společnosti na postihnutí skutečných viníků.

Obhájce obžalovaného pak odvolání obžalovaného L F ještě doplnil druhým podáním datovaným 25.1.2017, v rámci něhož odvolacímu soudu předložil fotografie obžalovaného u bankomatu ČSOB - Zlín – Louky, s tím, že z těchto fotografií je zřejmé, že postava obžalovaného neodpovídá fotografiím, jež byly při výběru z tohoto bankomatu pořízeny (přičemž odvolatel připustil, že v době pořízení těchto fotografií byl instalován již bankomat odlišný oproti původnímu). V rámci veřejného zasedání před odvolacím soudem pak obžalovaný prostřednictvím svého obhájce doplnil podané odvolání v tom směru, že namítl, že nebyl dostatečně zkoumán jeden z telefonů, který měl u sebe a který mu následně policie vrátila, v důsledku čehož nebyla potvrzena jeho obhajoba a nebyly učiněny ani úkony policie související s místem a časem údajného předání požadované finanční částky. Obžalovaný rovněž vyslovil podiv nad tím, že poškozená byla vyslýchána až večer a nikoliv bezprostředně v ranních hodinách po svém únosu. V závěru veřejného zasedání před odvolacím soudem pak prostřednictvím svého obhájce navrhl, aby za splnění podmínek § 258 odst. 1 tr.ř. byl zproštěn obžaloby ze zločinu loupeže či únosu a aby byl uznán vinným toliko trestným činem neoprávněného držení platební karty, a to v prvním odstavci předmětného zákonného ustanovení, a to pouze pro skutek, který spáchal v Brně, a následně aby mu byl uložen podmíněný trest.

10. Státní zástupce se k žádnému z písemně odůvodněných odvolání obžalovaných, jež mu byly řádně doručeny, písemně nevyjádřil a teprve v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem k těmto odvoláním uvedl, že odvolání obžalovaných nepovažuje za důvodná, když má za to, že napadený rozsudek je zákonný a věcně správný, neboť vychází z provedení veškerých dostupných důkazů a hodnocení těchto důkazů je naopak nadstandardní, rozsáhlé a důsledné, přičemž z něj je zřejmé, kterými úvahami byl soud prvního stupně veden a na základě jakých důkazů dospěl k závěru o vině obžalovaných. Za základní východisko považuje státní zástupce věrohodnou výpověď samotné poškozené, přičemž soud prvního stupně vyhodnotil řádným způsobem i další skupiny důkazů, ať už šlo o výpovědi svědků či důkazů souvisejících s vyhodnocením pachových stop. Státní zástupce zdůraznil ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř. s tím, že hodnocení důkazů ze strany nalézacího soudu neumožňuje do něj zasáhnout. K časovým údajům prezentovaným v odvolání obžalovaného F se státní zástupce vyjádřil tak, že dle jeho názoru účast jmenovaného obžalovaného nevylučují a nijak nezpochybnují v tomto směru závěry nalézacího soudu. V závěru veřejného zasedání pak státní zástupce po vyhodnocení důkazů provedených samotným odvolacím soudem zdůraznil, že věrohodnost poškozené V nijak zpochybněna nebyla a zpochybněny nebyly ani výsledky dalších důkazů, z nichž nalézací soud při rozhodnutí ve věci vycházel. Navrhl proto, aby odvolání obou obžalovaných byla podle § 256 tr.ř. jako nedůvodná zamítnuta.
11. Zmocněnec poškozené Z V se pak k odvolání obžalovaných vyjádřil tak, že je nepovažuje za důvodná, napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody týkající se poškozené považuje za věcně správný a řádně odůvodněný. V závěru veřejného zasedání pak navrhl, aby odvolání obžalovaných byla zamítnuta.
12. Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací po přezkoumání obou podaných opravných prostředků konstatuje, že tyto byly podány oprávněnými osobami ve smyslu § 246 odst. 1 písm. b) tr.ř. a v zákonné lhůtě dle § 248 odst. 1 tr.ř., přičemž svým obsahem splnily podmínky ustanovení § 249 tr.ř., byť jejich petitivy postupně doznaly podstatných změn (od návrhu na zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci státnímu zástupci k došetření, přes požadavek vrátit věc k novému projednání soudu prvního stupně až po návrh na zproštění obžaloby). I přes tyto postupné změny podstatné části opravných prostředků je ovšem nutno

uzavřít, že z obou opravných prostředků je zřejmé, které výroky rozsudku jsou napadány a jaké vady jsou mu vytýkány.

13. Vrchní soud proto z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost v podstatě všech výroků napadeného rozsudku, které se týkaly obžalovaných M Š. a L F, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, když k vadám, které nebyly vytýkány, mohl přihlídnout, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána. Mimo přezkumnou povinnost tak zůstaly ty části napadeného rozsudku, jež se týkaly původně spoluobžalovaných D Š. a R. V. Po přezkoumání věci v uvedeném rozsahu pak odvolací soud konstatuje, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné takové vady, kterými by byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, a nebyl tak dán důvod k případnému postupu odvolacího soudu podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. Je třeba uvést, že obžaloba byla podána pro skutek, který je předmětem sdíleného obvinění, a který je totožný se skutkem popsáním v přezkoumávané výrokové části napadeného rozsudku. Důkazy, které byly v tomto řízení orgány činnými v přípravném řízení a následně soudem prvního stupně provedeny, byly realizovány zákonným způsobem a jednalo se tak o důkazy procesně relevantní. Nelze přehlédnout, že oba obžalovaní měli od počátku řízení obhájce a i přes jejich změnu v průběhu řízení nedošlo v žádné jeho fázi ke zkrácení jejich práv na obhajobu.
14. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku obžalovaného Š. v tom směru, že rekognice s poškozenou Z V nebyla provedena v souladu se zákonem, neboť před jejím započítáním nebyl poučen o možnosti odmítnout účast u této rekognice, čímž došlo k závažnému porušení jeho práva. Především odvolací soud v této souvislosti nemohl přehlédnout, že protokol o zmíněné rekognici byl soudem prvního stupně jako důkaz proveden u hlavního líčení v přítomnosti samotného obžalovaného Š. a jeho obhájce (viz č.l. 1468 p.v. spisu) a obžalovaný ani jeho obhájce vůči zákonnosti tohoto důkazu následně (a ani kdykoliv předtím) žádnou námitku nevznegli. Uvedenou námitku pak obžalovaný uplatnil až jako odvolací námitku v rámci svého opravného prostředku proti napadenému rozsudku. Samotný protokol o rekognici se nachází na č.l. 235-240 spisu a na jednu stranu z něj sice skutečně vyplývá, že obžalovaný Š. nebyl před započítáním rekognice výslovně poučen o možnosti odmítnout svou účast na tomto úkonu, na druhou stranu však z něj plyne výslovné vyjádření obžalovaného následující po zákonném poučení, že „poučení rozumí a rekognice podle hlasu se dobrovolně zúčastní“. S ohledem na to, že takovému vyjádření byl přítomen rovněž osobně obhájce obžalovaného JUDr. J. O, má odvolací soud za to, že šlo o zcela svobodné rozhodnutí obžalovaného zmíněného úkonu se v přítomnosti svého obhájce aktivně zúčastnit. Obžalovaným namítaná vada tedy v žádném případě nedosahuje takové závažnosti, aby bylo možno uzavřít, že byla zásadním způsobem porušena práva obžalovaného na obhajobu, a tudíž nejde o vadu předpokládanou ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., když v tomto směru je třeba zdůraznit, že citované ustanovení umožňuje napadený rozsudek odvolacího soudu zrušit toliko při zjištění „podstatné“ vady řízení. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud z uvedeného důkazu čerpal při ustálení skutkových zjištění.
15. Pokud pak jde o námitku vztahující se k té části protokolu o ohledání vozidla BMW, která obsahuje vyjádření L K, pak dospěl odvolací soud k závěru, že vyjádření L K u tohoto úkonu není po formální stránce řádnou výpovědí svědka, která by mohla být provedena jako řádný důkaz v trestním řízení, neboť jmenovaný nebyl před provedením

tohoto úkonu poučen podle příslušných zákonných ustanovení (§ 97 a násl. tr.ř.). Z protokolu o zmíněném úkonu (č.l. 584) toliko vyplývá, že před provedením vlastní prohlídky předmětného vozidla byl proveden výslech L K podle § 84 tr.ř., avšak v žádné části protokolu o provedení úkonu není zmínka o tom, zda vůbec, příp. v jakém rozsahu, byl L K poučen o svých právech a povinnostech. Ustanovení § 84 tr.ř. pak toliko obecně stanoví, že vykonat domovní prohlídku nebo osobní prohlídku nebo prohlídku jiných prostor a pozemků lze jen po předchozím výsledku toho, u koho nebo na koho se má takový úkon vykonat, a to jen tehdy, jestliže se výsledkem nedosáhlo ani dobrovolného vydání hledané věci nebo odstranění jiného důvodu, který vedl k tomuto úkonu. Pokud tedy orgán přípravného řízení prováděl prohlídku předmětného vozidla, byl povinen respektovat ustanovení § 84 tr.ř. a vyslechnout před vlastním provedením tohoto úkonu osobu, která vozidlem disponovala, tedy L K, nicméně současně měl splnit i zákonem stanovenou povinnost tuto osobu poučit o jejích právech a povinnostech. Pokud tak neučinil, je v této části zmíněný úkon nepoužitelný, neboť byl proveden v rozporu se zákonem. Tato vada se nicméně týká výlučně té části protokolu o provedení prohlídky osobního motorového vozidla zn. BMW 530D, která obsahovala vlastní výpověď L K a zmíněná vada nepostihla zbývající část úkonu, tedy vlastní prohlídku předmětného vozidla. Z těchto důvodů odvolací soud nemohl vyhovět návrhu obhájce obžalovaného Š, aby svědkovi K poté, co byl vyslechnut osobně odvolacím soudem u veřejného zasedání dne 5.12.2017, byla předestřena jeho předmětná výpověď učiněná v souvislosti se zmíněnou prohlídkou vozidla v přípravném řízení. Bez významu nezůstalo ani to, že státní zástupce neudělil souhlas k postupu podle § 211 odst. 6 tr.ř. pro případ, že by zmíněné vyjádření svědka v přípravném řízení bylo považováno za podání vysvětlení učiněné dle § 158 tr.ř. Za těchto okolností tedy odvolací soud nemohl z tvrzení L K uvedených před prohlídkou vozidla BMW v přípravném řízení vycházet a mohl použít toliko obsah svědecké výpovědi jmenovaného z odvolacího řízení, jak bude zmíněno dále.

16. Důvodnou pak nebyla shledána ani námitka obžalovaných stran nepoužitelnosti výpovědi původně spoluobžalovaného D Š učiněná u vazebního zasedání dne 23.10.2014 (viz č.l. 119 – 122) z důvodu jeho ovlivnění státním zástupcem Mgr. K, příp. obhájkyní Mgr. V. I v této souvislosti je nutno zmínit, že trestní řád obsahuje ustanovení, pomocí kterých je možno dosáhnout vyloučení orgánů činných v trestním řízení z vykonávání úkonů v tomto řízení (§ 30 tr.ř.), nicméně tento postup využit obžalovanými nebyl a zmíněná námitka pak byla akcentována až v řízení po podání obžaloby. S touto námitkou se pak již soud prvního stupně řádně vypořádal (viz str. 46 napadeného rozsudku). Co je však podstatné, je to, že v daném případě nešlo o úkon, který by v přípravném řízení činil státní zástupce, nýbrž o vazební zasedání provedené soudcem Okresního soudu ve Zlíně, kde státní zástupce vystupoval toliko v pozici navrhovatele a nikoliv přímo v pozici orgánu, který úkon činil. V průběhu tohoto vazebního zasedání byl obžalovaný D Š řádně poučen o všech svých právech, a pokud se rozhodl vypovídat nejen stran skutečností, jež měly vliv na rozhodnutí o vazbě, ale rovněž k věci jako takové, a zejména k účasti dalších osob na spáchaném skutku, pak odvolací soud takovou výpověď považuje za řádnou a učiněnou v souladu se všemi příslušnými zákonnými ustanoveními. Není tedy žádný důvod předmětnou výpověď původně spoluobžalovaného Š vyřadit z okruhu důkazů, z nichž by soud prvního stupně mohl čerpat své poznatky potřebné pro rozhodnutí věci. Skutečnost, z jakých důvodů a na základě jakých úvah jmenovaný obžalovaný změnil svého obhájce před zmíněným úkonem, není v této souvislosti podstatná, neboť obžalovaný má právo kdykoliv, a to i bez udání důvodu, změnit svého obhájce. Nelze přehlédnout, že obžalovaný Š své

- rozhodnutí v tomto směru logicky odůvodnil již v řízení před soudem prvního stupně. Za této situace pak je třeba odmítnout rovněž námitku obou odvolatelů, že nebylo prokázáno, že to byl právě obžalovaný Š. kdo přizval ke spolupráci spoluobžalovaného F, neboť tato skutečnost vyplývá zcela jasně z výše uvedené řádné výpovědi původně spoluobžalovaného D. Š.
17. Lze tedy uzavřít, že odvolací soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že řízení předcházející vydání napadeného rozsudku není zatíženo žádnou podstatnou vadou, která by s sebou přinášela nutnost napadený rozsudek zrušit ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.
 18. Pokud jde o vlastní napadený rozsudek tak, jak byl písemně vyhotoven a doručen procesním stranám, tento splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr.ř. z hlediska struktury rozsudku a ustanovení § 125 tr.ř. stran jeho odůvodnění. Z tohoto dle odvolacího soudu jednoznačně vyplývá, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokazané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Z jeho odůvodnění je pak patrné, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných, jakož i jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokazané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.
 19. Dále Vrchní soud v Olomouci dospěl k závěru, že rozsah dokazování, jež ve věci byl soudem prvního stupně proveden, je třeba po jeho doplnění učiněném odvolacím soudem v rámci odvolacího řízení považovat za dostačující k objasnění věci v rozsahu nezbytném z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř. (zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí). Soudu prvního stupně sice lze vytknout, že neprovedl důsledně důkazy navržené obžalovaným M. Š. vztahující se k jeho tvrzení o možném přenosu pachových stop z oblečení, jež měla jeho družka I. Z. k dispozici od poškozené, stejně jako že neprovedl i další důkazy, které navíc měl k dispozici, neboť byly součástí spisového materiálu (znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie týkající se poškozené Z. V. a výpovědi svědka J. Š. – otce obžalovaného M. Š.), nicméně tento nedostatek odstranil svým postupem sám odvolací soud, jak bude blíže rozvedeno dále. Soudu prvního stupně pak nelze vytknout, že by provedené důkazy nehodnotil řádně a důsledně způsobem požadovaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., opět až na výjimku spočívající v nevyhodnocení výpovědi svědka R. V. (kterou sice u hlavního líčení za souhlasu stran přečetl – viz č.l. 1447, nicméně v písemném vyhotovení rozsudku ji pak již vůbec nezmiňoval, takže není zřejmé, jak ji vyhodnotil. I toto pochybení odvolací soud napravil opakovaným provedením uvedeného důkazu, jak zmíní dále.
 20. V souvislosti s hodnocením provedených důkazů pak je třeba obecně zdůraznit, že povinnost orgánů činných v trestním řízení při hodnocení provedených důkazů, založená na zásadě volného hodnocení důkazů tak, jak je zahrnuta v citovaném ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., spočívá v hodnocení důkazů bez vázanosti zákonnými rigidními způsoby a vychází z volného, tedy zákonem nevymezeného, uvážení. Tato zásada nutí soud přihlídnout k okolnostem konkrétního případu, k jeho zvláštnostem, charakteristickým rysům a brání obecně mechanickému postupu při hodnocení důkazů. Zákon nestanoví a nepřikládá apriori žádnému z důkazů zvláštní význam. Soud při hodnocení provedených důkazů musí postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž tyto důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Hodnocení musí činit z hlediska závažnosti důkazů (tedy vyloučí důkazy nepodstatné, takové, z nichž nelze učinit poznatky o předmětu dokazování) a důkazy posuzuje i z hlediska zákonnosti, tedy zda nebyly

provedeny v rozporu s příslušnými procesními předpisy a zda nelze v důkazním řízení shledat taková pochybení, která by měla povahu podstatných vad řízení. Důkazy je třeba podrobit hodnocení z hlediska věrohodnosti a pravdivosti na základě analýzy jednotlivých poznatků pocházejících ze samotného konkrétního důkazu při jeho vyhodnocení ve vztahu k dalším provedeným důkazním prostředkům. Tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, jež ale není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, nýbrž je vytvářena na přísně logickém základě, opírajícím se o právní vědomí, všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Takové hodnocení pak musí být obsaženo v odůvodnění příslušného rozhodnutí. Dle názoru Vrchního soudu v Olomouci obsah odůvodnění přezkoumávaného napadeného rozsudku v části týkající se obžalovaných M Š a L F tato kritéria zcela splňuje a ani po doplnění dokazování neshledal odvolací soud v tomto směru napadený rozsudek natolik vadným, aby musel přistoupit k jeho zrušení.

21. Dále je třeba uvést, že ve stávající trestněprávní teorii i praxi platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení konkrétních důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., tedy že provedené důkazy hodnotil dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vzájemných návaznostech, a pokud učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy odlišně, tedy s jiným v úvahu připadajícím výsledkem. Hodnocení důkazů je výsostným právem soudu prvního stupně, který také vlastní důkazy provádí. Navíc je třeba zdůraznit, že zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád), zákonem č. 265/2001 Sb., poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně, když v ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř. deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl. Koneckonců i aktuální judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takové hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Opět i v této souvislosti lze konstatovat, že způsob hodnocení důkazu užitý nalézacím soudem považuje odvolací soud v části týkající se obou odvolatelů za řádný a odpovídající shora uvedeným kritériím a určité mezery či nedostatky pak byly odstraněny vlastním postupem odvolacího soudu, který některé důkazy zopakoval a některé důkazy provedl nově, přičemž jak bude zmíněno dále, ani výsledky takto provedeného dokazování před odvolacím soudem nijak zásadně nezpochybnily závěry, k nimž v napadeném rozsudku dospěl soud prvního stupně.
22. Odvolací soud má v tomto konkrétním případě za to, že v části týkající se obou odvolatelů nalézací soud jednotlivé výpovědi osob, znalecké posudky i listinné důkazy, o něž bylo rozhodnutí o vině v napadených výrocích opřeno, ve svém rozhodnutí řádně vyhodnotil a podrobně se vypořádal se všemi skutečnostmi vyplývajícími z obsahu těchto důkazů a postupoval v dokazování v souladu s výše zmíněným ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř. Z hlediska ustálení skutkového stavu je zřejmé, že soud prvního stupně provedl až na výše zmíněné výjimky všechny jemu dostupné podstatné důkazy a nelze mu rovněž vytknout, že by tyto důkazy hodnotil v rozporu s výše citovaným zákonným ustanovením např. že jeho hodnocení nebylo objektivní, či bylo účelově zkreslené či v rozporu s vlastním obsahem těchto provedených důkazů apod. Odvolací soud má rovněž za to, že nalézací soud hodnotil

řádně provedené důkazy nejen jednotlivě, ale rovněž v jejich vzájemné návaznosti, přičemž závěry, které z těchto důkazů učinil, odpovídají jejich obsahu.

23. Pro úplnost je třeba rovněž na tomto místě znovu uvést, že odvolací soud se zabýval také otázkou, zda v tomto řízení nenastala situace tzv. opomenutých důkazů, v níž by mohlo být spatřováno porušení základního práva na spravedlivý proces, a konstatuje, že v posuzované věci dle jeho názoru k takovému pochybení nedošlo. Ústavní soud v řadě svých nálezů (např. III. ÚS 61/94, III. ÚS 95/97, III. ÚS 173/02 či I. ÚS 733/01 a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a kautely, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Konstatoval přitom, že neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit toliko třemi důvody. Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle něhož důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření či vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno. V této souvislosti nelze přehlédnout, že soud prvního stupně se zabýval okruhem možných a jemu dostupných důkazů, které by mohly přispět k objasnění věci, a správně dospěl k závěru, že v podstatě neexistuje žádný další důkaz, který by mohl přinést objektivní poznatky pro rozhodnutí ve věci. Zabýval se rovněž návrhy na doplnění dokazování, jež vznesly strany řízení, a neprovedení jimi navržených důkazů v napadeném rozsudku řádně odůvodnil (viz str. 43-44 jeho písemného vyhotovení). V tomto směru neshledal odvolací soud pochybení vyjma neproověření obhajoby obžalovaného Š. stran možného přenosu pachových stop, jak bylo již zmíněno výše, když má za to, že soudu prvního stupně nic nebránilo v doplnění výslechu svědkyně I. Z. a poškozené Z. V. , případně pak i doslechnutí znalce doc. JUDr. M. K. V projednávané věci tak lze uzavřít, že poté co dokazování ve shora naznačeném směru doplnil sám odvolací soud tak již žádné podstatné důkazy opomenuty nebyly a skutková zjištění byla učiněna na základě všech dostupných a pro posouzení věci podstatných důkazů.
24. Lze tedy konstatovat, že v tomto konkrétním případě soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně a přiléhavě vysvětlil, jaká zjištění učinil na základě konkrétních provedených důkazů, jak tyto důkazy hodnotil, a to nejen jednotlivě, ale i v jejich vzájemné návaznosti. Závěry soudu prvního stupně, které ve směru skutkových zjištění z těchto důkazů učinil, považuje odvolací soud, jak již bylo uvedeno výše, v části týkající se obou odvolatelů za zcela logické a odpovídající obsahu provedených důkazů, a proto pro stručnost odkazuje na samotný obsah odůvodnění napadeného rozsudku, který považuje za přiléhavý a správný. Úvahy nalézacího soudu prezentované v této části napadeného rozsudku jsou v souladu s obsahem jednotlivých hodnocených důkazů a jeho závěry jsou logické a nevykazují žádné zásadní rozpory či nesrovnalosti. Nelze rovněž dovodit, že by hodnocení důkazů ze strany nalézacího soudu bylo tendenční či účelové, že by některé důkazy či jejich části opomíjel a na druhou stranu přisuzoval některým důkazům větší důkazní hodnotu apod. Nelze rovněž dovodit, že by nalézací soud ve své hodnotící činnosti některé důkazy upřednostnil oproti jiným, event. že by některé důkazy (až na výjimku zmíněnou výše), svědčící ve prospěch obžalovaných opomenul a ponechal bez povšimnutí.
25. Vzhledem k obsahu odvolacích námitek obsažených v obou podaných opravných prostředcích je odvolací soud toho názoru, že odvolání obžalovaných spočívá v podstatě na

stejných námitkách, jež uplatnili již v rámci nalézacího řízení, a s těmito námitkami se nalézací soud řádným a přiléhavým způsobem i vypořádal. Lze tak odkázat na rozsáhlé a výstižné odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na pasáže rozvedené na str. 44-56 písemného vyhotovení rozsudku, se kterými se odvolací soud plně ztotožnil. V těchto částech nalézací soud řádně vyhodnotil všechny provedené důkazy jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a vzájemných návaznostech, vysvětlil, které skutečnosti vzal za prokázané, a to na základě kterých konkrétních důkazů, a zabýval se rovněž důsledně obhajobou obou odvolatelů. Již na tomto místě pak je třeba konstatovat, že ani doplnění dokazování provedené odvolacím soudem nepřineslo žádné zásadní poznatky, které by skutkové závěry soudu prvního stupně zpochybnily.

26. Soud prvního stupně z provedených důkazů správně dovodil, že žalovaný skutek se skutečně stal, kdy, na jakých místech, a za jakých okolností proběhl a pochybnosti nevzbuzují ani jeho závěry v tom směru, že se na spáchání skutku podílelo více osob, jež si mezi sebou rozdělily různé úkoly, a které pak i v průběhu páčání skutku spolu různým způsobem komunikovaly. Stejně tak pak se odvolacímu soudu jeví správnými i ty závěry soudu prvního stupně, které se týkaly následku činu, ať již šlo o následky na zdraví poškozené Z V či majetkovou škodu způsobenou jednotlivým poškozeným. Stejně pro posouzení důvodnosti podaných odvolání se tedy jeví otázka zda, a příp. do jaké míry, se odvolatelé na spáchání žalovaného skutku podíleli. V tomto směru jsou odvolací námitky obou obžalovaných v podstatě korespondující s jejich obhajobou uplatněnou již v řízení před soudem prvního stupně a odvolací soud má za to, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru, že tato obhajoba byla provedenými důkazy spolehlivě vyvrácena. S ohledem na to, že odvolací soud se ztotožnil i po vlastním doplnění dokazování se skutkovými závěry soudu prvního stupně, je možno v podstatě odkázat na správné a dostatečné odůvodnění napadeného rozsudku, jak je zmíněno výše, a vyjádřit se tak výslovně toliko k vlastním konkrétním námitkám odvolatelů uplatněným v jejich opravných prostředcích.
27. Nejprve je třeba zdůraznit, že poměrně nekonzistentní odvolání obžalovaného Š co do způsobu, jakým má být ve věci odvolacím soudem rozhodnuto (když obžalovaný postupně přešel od návrhu na zrušení věci a její vrácení státnímu zástupci k došetření ve smyslu § 260 tr.ř. přes vrácení věci k novému pojednání a rozhodnutí soudu prvního stupně, dospěl až k návrhu na zproštění obžalovaného Š obžaloby podle § 226 písm. a/ tr.ř., tedy že nebylo prokázáno, že se skutek, který je předmětem tohoto trestního řízení, vůbec stal), je poměrně nelogické neboť některé argumenty a odvolací námitky obžalovaného na sebe nenavazují, či jsou vnitřně rozporné. Nicméně naposled uplatněný návrh vycházející z tvrzení, že nebylo prokázáno, že se stal žalovaný skutek, nemůže s ohledem na výsledky dokazování naprosto obstát. Takový závěr by totiž byl v naprostém rozporu nejen s vlastní výpovědí poškozené Z V ale rovněž i s dalšími provedenými důkazy, které ona ovlivnit nemohla, a to zejména s výpověďmi svědkyň M S a V A: R H a zejména pak s výpovědí svědků T V a M Ch Z těchto důkazních prostředků je zcela nepochybné, že poškozená si své přepadení nevymyslela a nakonec o intenzitě násilného jednání vůči její osobě svědčí i objektivní důkazy, zejména lékařské zprávy, z nichž se podává charakter jejího zranění, jež bylo objektivně zjištěno při lékařském ošetření provedeném již v časných ranních hodinách 15.1.2014. Za této důkazní situace proto v žádném případě nelze uzavřít, že by existovaly jakékoliv pochybnosti v tom směru, že žalovaný skutek tak, jak je vymezen ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku, se nestal.

28. Pokud pak obžalovaný L F poukazoval na to, že předmětného skutku se měly dopustit jiné osoby, příp. tyto měly manipulovat či zinscenovat celou záležitost, a proto by měla věc být vrácena státnímu zástupci k došetření, pak odvolací soud takový názor nesdílí, neboť podle § 180 odst. 1 tr.ř. se trestní stíhání před soudem koná jen na podkladě obžaloby nebo návrhu na potrestání, které podává a před soudem zastupuje státní zástupce, a soud není proto oprávněn ukládat státnímu zástupci povinnost stíhat jiné osoby, než na které obžalobu podal, či případně žalovat jiné skutky, než je ten obsažený v podané obžalobě. Soud prvního stupně tedy správně vedl řízení toliko v rozsahu podané obžaloby a vůči osobám, které byly státním zástupcem žalovány v této věci, a pokud se obžalovaný domnívá, že měly být stíhány osoby jiné, pak v tomto směru může příslušným orgánům (ať již státnímu zástupci či orgánům Policie ČR) kdykoliv podat podnět. Na rozsah tohoto trestního řízení však takový podnět nepochybně žádný vliv nemá.
29. Jako nedůvodnou vyhodnotil odvolací soud rovněž námitku obžalovaného M Š vztahující se k nezohlednění výsledků trestního řízení ve věci odsouzeného Mgr. M. H: , neboť ze zjištění, jež odvolací soud učinil v souvislosti s výsledky tohoto trestního řízení, má za to, že toto nemá žádnou souvislost s projednávanou věcí, žalovaným skutkem, ani osobami obžalovaných, a pokud z tohoto řízení mimo jiné vyvozuje obžalovaný Š důvod, pro který se mohl policista J O vložit do nyní vedeného trestního řízení, v důsledku čehož není vyloučena ani jeho nepřípustná ingerence, jde o závěr naprosto spekulativní a bez jakéhokoliv konkrétního podkladu.
30. Odvolací soud nepřisvědčil námitce odvolatelů stran nesprávného vyhodnocení věrohodnosti výpovědí jednotlivých osob, na základě kterých byla vybudována následně skutková zjištění obsažená ve výroku o vině napadeného rozsudku, když je třeba zdůraznit, že soud prvního stupně se v rámci napadeného rozsudku naprosto správně vypořádal zejména s otázkou věrohodnosti poškozené Z V (viz str. 45 – 46 písemného vyhotovení napadeného rozsudku). Odvolací soud ani po doplněném dokazování, které sám provedl, nemá žádný podklad pro odlišný závěr, neboť samotná skutečnost, že svědkyně Z v rozporu s tvrzením poškozené uvádí odlišné okolnosti stran zapůjčení či darování věci (které nakonec odvolacímu soudu i v rámci svého výslechu fakticky předložila), pro takový závěr nepostačuje. Výpověď svědkyně M , která potvrdila verzi I Z , že měla zapůjčeny od poškozené konkrétní oděvní součásti, se odvolacímu soudu jeví pochybná již v tom smyslu, že mělo dojít k zapůjčení zimního ošacení na konci zimy, resp. na jaře 2013, tedy v době, kdy tyto oděvní součásti již svědkyně Z nepochybně nepotřebovala. Navíc svědkyně M byla přítomna toliko údajnému předávání zimních bund, a pokud jde o ostatní věci – sportovní oblečení, u těch potvrdila pouze to, že pouze z doslechu od svědkyně Z se měla dozvědět, že jde o věci, které tato získala od poškozené. Z těchto důvodů tedy nenachází odvolací soud žádnou oporu pro odlišný závěr stran věrohodnosti samotné poškozené, než jaký učinil v napadeném rozsudku soud prvního stupně, a zejména v této souvislosti musí poukázat také na to, že jednotlivé údaje obsažené ve výpovědi poškozené jsou potvrzovány celou řadou dalších důkazů, ať již zmíněných výše či zmíněných v samotném napadeném rozsudku. Lze také doplnit, že poškozená neměla žádný motiv pro to, aby nepravdivě ze spáchání činu usvědčovala právě obžalovaného Š s kterým se do té doby setkala toliko jednou, a neměla s ním žádné spory ani neshody. Lze si jistě představit s ohledem na zjištěné skutečnosti, že takový motiv mohla mít k svědkovi R B , nicméně není logické, aby z důvodu poškození tohoto vypovídala křivě proti jiné osobě, tedy obžalovanému Š: Pokud obžalovaný namítl rozpory ve výpovědi poškozené, zejména co se týká materiálu sedadel vozidla BMW 530D a tvaru jeho karoserie, pak odvolací soud tyto námitky

považuje za účelové, neboť poškozená již ve své výpovědi v přípravném řízení (č.l. 225 p.v.) popisovala vozidlo BMW jako sedan s diesellovým motorem. Pokud obžalovaný namítá, že poškozená tvrdila, že sedadla v autě byla kožená, zatímco vozidlo obžalovaného mělo sedadla látková, pak je opět možno odkázat na protokol o ohledání tohoto vozidla s připojenou fotodokumentací viz např. str. 592 – 597, z níž je naprosto zřejmé, že vozidlo obžalovaného bylo vybaveno polokoženými sedačkami, kdy části sedaček jsou kožené a pouze prostřední části sedáků jsou látkové (navíc prostřední sedák vzadu je celokožený). Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný zpochybňuje výpověď poškozené tvrzeními, která nemají oporu v provedených důkazech, což nakonec ve svém důsledku věrohodnost poškozené naopak potvrzuje. Nelze rovněž přehlédnout, že věrohodnost poškozené V byla naprosto jednoznačně potvrzena i závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, kterým dokazování doplnil v průběhu veřejného zasedání odvolací soud. Z tohoto posudku vyplynulo, že poškozená Z V je schopna správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události, její obecná věrohodnost je z psychologického hlediska plně zachovalá, nebyly u ní zjištěny zvýšené sklony k bájně fantazii, ke lhaní či jinému zkreslování informací, ani žádné jiné faktory obecnou věrohodnost snižující. Znalec Mgr. M P rovněž uzavřel, že výpovědi poškozené Z V jsou specificky věrohodné, neboť z psychologického hlediska nesou dostatek znaků svědčících pro líčení skutečně prožitých událostí, a nebyla zjištěna jakákoliv motivace pro zkreslování výpovědi. Současně pak zmíněný znalecký posudek konstatuje, že u poškozené Z V byly shledány známky posttraumatického prožívání události spočívající především v poruchách spánku a prožitcích strachu a úzkosti, mající vliv i na její každodenní fungování, byť tyto projevy aktuálně v době znaleckého zkoumání nedosahovaly hloubky posttraumatické stresové poruchy.

31. Přisvědčit nelze ani námitce obžalovaného Š stran nevěrohodnosti výpovědi svědků R C a M K když otázkou věrohodnosti těchto svědků se opět zabýval v napadeném rozsudku již soud prvního stupně a jeho závěry v tomto směru jsou podloženy a logické. Pokud obžalovaný dovozuje nevěrohodnost těchto osob mimo jiné i z jejich kriminální minulosti, pak je třeba poukázat na to, že stejné argumenty lze použít i k obžalovaným Š a F , neboť rovněž oni jsou osobami v minulosti opakovaně soudně trestanými. V této souvislosti nemůže obstát tvrzení obžalovaného Š , že jeho předchozí odsouzení byla vesměs odlišného charakteru, navíc z části byla zahlazena, a v případě posledního odsouzení sice jde o přečin vydírání, avšak nikoliv formou násilí, když rovněž zde mu byl trest amnestován, takže k němu nelze přihlížet. Nelze totiž pominout, že právě předchozí odsouzení obžalovaného Š se týkala násilné trestné činnosti a v případě posledního odsouzení (ve věci Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp.zn. 13 T 223/2010) šlo o přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr.zákoníku, který byl spáchán nejen pohrůžkou násilí, ale i pohrůžkou těžké újmy použité tehdy M Š vůči poškozené M Krejskové. Skutečnost, že mu část nepodmíněného trestu odnětí svobody byla na základě amnestie prezidenta republiky prominuta, pak navíc neznamená zahlazení tohoto odsouzení a nemožnost k němu přihlídnout, jak se toho dovolává obžalovaný ve svém odvolání. V souvislosti s věrohodností samotného obžalovaného M Š pak odvolací soud nemohl přehlédnout další významné skutečnosti, které ji výrazně snižují, a to zejména to, že obžalovaný neuváděl pravdivé údaje ke svým majetkovým poměrům, když na jedné straně tvrdil, že po propuštění z výkonu trestu měl dostatek finančních prostředků, ovšem současně bylo zjištěno, že vůči němu byly opakovaně vedeny exekuce, přičemž obžalovaný připustil, že nakonec tyto byly i důvodem, proč měl ohlášen pobyt na městském úřadu. Je zcela zřejmé, že obžalovaný tímto způsobem

skrýval své finanční prostředky a své zdroje, aby se tak vyhnul úhradě předchozích dluhů. Nakonec pochybnosti v tomto směru vzbuzuje i způsob, jakým obžalovaný při nesplnění evidenční povinnosti prodával vozidla, jež na sebe přihlášená neměl, a to i po zákonné lhůtě, kdy měl vozidla přihlásit přímo na svou osobu. V průběhu odvolacího řízení bylo zjištěno, že obžalovaný podepisoval na dokladech souvisejících s převody motorových vozidel i jiné osoby, z čehož je zřejmé, že obžalovanému nedělalo žádné problémy používat upravené doklady tak, aby dosáhl co nejjednodušším způsobem svých záměrů. O takovém účelovém chování obžalovaného jednoznačně svědčí okolnosti ohledně koupě a prodeje vozidla BMW 530D, které mělo být užito ke spáchání žalovaného skutku, kdy obžalovaný měl toto vozidlo náhodně zakoupit 17.11.2013 od V B toto vozidlo na sebe v zákonem požadované lhůtě nepřehlásil a následně v polovině ledna jej prodal svědku K . Při tomto prodeji předložil čestné prohlášení (viz č.l. 611 spisu) vystavené V B obsahující osobní údaje otce svědka L K , které nepochybně V B nemohl znát, nakonec obdobného jednání se obžalovaný M Š měl dopustit i v souvislosti s odhlášením jiného vozidla – BMW X5, jak o tom svědčí doklady založené na č.l. 784 a násl. K věrohodnosti obžalovaného M Š pak nepřispívá ani způsob, jakým vysvětlil důvody, pro které ještě v době odvolacího řízení není hlášen v místě, o kterém tvrdí, že se na něm fakticky dlouhou dobu zdržuje (a v tomto směru nelze přehlédnout jeho opakované sliby, které ve vztahu ke svému bydlišti poskytoval orgánům činným v trestním řízení již v době, kdy na něj byla uvalena v této věci vazba). Ze všech těchto skutečností má odvolací soud za to, že je potvrzován závěr, který učinil již soud prvního stupně stran nevěrohodnosti obžalovaného Š , když rovněž nelze přehlédnout, že obžalovaný sám v rámci svých výpovědí uvádí k některým podstatným skutečnostem postupně různé údaje, jako např. k otázce svého alibi pro kritickou dobu, kdy nejprve uváděl, že byl doma se svou přítelkyní, a teprve následně po několika měsících začal uvádět zcela odlišně, že byl se svou přítelkyní na návštěvě u manželů K K této návštěvě odvolací soud považuje za potřebné doplnit, že údaje uváděné obžalovaným vyznívají naprosto nevěrohodně, neboť je jen stěží uvěřitelné, že obžalovaný jako osoba, proti které jsou vedeny vícečetné exekuce a která neplní své závazky, je osobou povolnou k finančním radám a řešení finančních problémů jmenovaných manželů K , což nakonec nepochybně našlo odraz i v údajném výsledku této schůzky, jak jej popisoval svědek K když dle jeho verze nevyřešili nic, neboť obžalovaný Š mu nedokázal pomoci. Navíc ve své výpovědi v přípravném řízení (viz č.l. 188 p.v.) obžalovaný uváděl, že tato návštěva trvala přibližně hodinu a půl, což ovšem nekoresponduje se záznamy o pohybu mobilního telefonu obžalovaného v kritické době. V souvislosti s tvrzeným alibi obžalovaného M Š tedy nelze přehlédnout naprosto rozdílné údaje, které poskytl k místu svého výskytu samotný obžalovaný M Š zejména ve svých výpovědích učiněných v počátku trestního řízení. Pokud tedy odvolací soud přezkoumal skutečnosti, z nichž soud prvního stupně dovodil, že v daném případě je nutno vyjít jako z naprosto věrohodného důkazu z výpovědi poškozené Z V a nevěřit oproti tomu tvrzením obžalovaného Š , pak musí odvolací soud konstatovat, že na tomto postupu neshledal ničeho nelogického, ale naopak sám dospěl stran věrohodnosti jmenovaných v podstatě ke shodnému závěru jako soud prvního stupně, který se otázkou věrohodnosti jak obžalovaných, tak samotné poškozené a stejně tak i svědků C a K zabýval velmi podrobně, přičemž jeho závěry v tomto směru žádné pochybnosti nevzbuzují.

32. Odvolací soud nepřisvědčil ani námitce obžalovaného L F , že výpověď poškozené je rozporná, a pokud vypovídá odlišně u hlavního líčení, pak nelze její výpověď z přípravného řízení vůči němu použít, neboť odvolací soud žádné takové zásadní rozpory

ve výpovědi poškozené neshledal. Nemohl přisvědčit ani té námitce, že soud prvního stupně ponechal bez povšimnutí výpověď poškozené stran toho, že její peněženka se zbytkem věcí v době jejího únosu měla zůstat vedle jejího auta a že nebylo vysvětleno, jak se karta měla dostat k odvolateli. Soud prvního stupně v tomto směru učinil jasná skutková zjištění, popsal, jakým způsobem pachatelé zjišťovali PIN od karet poškozené, jeho závěry o tom, jak se pachatelé dorozumívali, jsou logické a podpořené konkrétními důkazy, takže odvolací soud nespaturuje žádný rozpor v tom, že část pachatelů zjistila od poškozené PIN k platebním kartám, které ostatní spolupachatelé získali z věcí, jež poškozená zanechala na místě, kde byla napadena, a teprve po spárování těchto dvou podstatných věcí, tedy příslušné platební karty a informace o PINu k této kartě, byla předmětná karta použita k opakovaným výběrům v hotovosti z bankomatu. Přehlédnout nelze ani časové údaje mezi obžalovaným F a tvrzením pachatelů, že předmětná karta byla použita k výběru v bankomatu ČSOB Zlín – Louky, přičemž obžalovaný tvrdil, že výše uvedené věci včetně platební karty a lístečku s napsaným PINem našel poté, co odvezl osobu jménem Z k ní domů do vesnice, jež si nepamatuje, což se mělo stát kolem půlnoci. Je tedy zřejmé, že pokud se obžalovaný z předmětné oblasti vracel okolo půlnoci, nemohl ještě nalézt výše zmíněné věci, které by pachatelé mohli teoreticky na obžalovaným označeném místě zanechat nejdříve okolo 00:45 hod. po uskutečnění výběru finančních prostředků v označeném bankomatu. Odvolacímu soudu se nejeví ani logickým, proč by se pachatelé měli spokojit toliko s jediným výběrem z bankomatu, když v té době poškozená platební kartu blokovat nemohla, neboť byla zadržována částí pachatelů až do 04:00 hod. dne 15.1.2017, a proč by tuto kartu přinejmenším v době do propuštění poškozené nepoužili opakovaně. Stejně tak nelze přehlédnout rozpor mezi tvrzením poškozené, že své sportovní věci měla v době svého únosu u sebe, a to ve sportovní tašce (viz čl. 224 a 229 p.v. spisu), zatímco obžalovaný F; hovoří o nálezů batohu se sportovními věcmi, kterým ovšem poškozená v předmětné době nedisponovala. Je naprosto nevěrohodné vysvětlení, že by pachatelé po prvním výběru peněz přesunuli sportovní věci poškozené z tašky do batohu, který by si k tomu účelu opatřili, do toho vložili rovněž předmětnou platební kartu s lístečkem s napsaným PINem a tyto v době, kdy obžalovaný musel být již z předmětné oblasti pryč, odložili na zastávce. V té souvislosti nelze ani přehlédnout zásadní rozpor mezi tvrzeními obžalovaného F o tom, že z předmětné oblasti okolo půlnoci odjel do Břeclavi a údaji získanými ze záznamů o telekomunikačním provozu, z nichž vyplývá, že SIM karta užívaná obžalovaným F; se předmětnou noc ještě v 01:20 hod. nacházela v oblasti okolí obce ; tedy v místě, kde přibližně za tři hodiny byla poškozená pachateli propuštěna.

33. Námitky obžalovaného F k časové nemožnosti pohybu jeho telefonu na určitých místech pak jsou zcela nepodložené a spekulativní, když naopak vzdálenost jednotlivých míst, na která ve svém odvolání tento obžalovaný poukazuje, byla v časech korespondujících z údajů zajištěného telekomunikačního provozu naprosto dosažitelná. Postačí užití běžně dostupných plánovačů cest k ověření, že za dobu cca 50 minut lze urazit cestu z oblasti ; do Břeclavi, když jde o vzdálenost cca 65 km, kterou lze s ohledem na to, že tato místa spojuje dálnice, urazit v reálném čase pod 40 minut. Stejně tak to platí i o časových možnostech přesunu z Valašského Meziříčí (telefon obžalovaného zachycen v 23.11 hod.) do Zlína (čas výběru z bankomatu 0.34.24 hod.), když tuto vzdálenost (cca 50 km) lze urazit přibližně za 50 minut a jak z uvedených časových údajů vyplývá, obžalovaný měl na to k dispozici přes 80 minut). Obdobné závěry pak platí i o dalších místech, na která ve své výpovědi poukázal jmenovaný obžalovaný. Jeho obecné tvrzení, že analýza telekomunikačních údajů je nepřesná a neprokazující, považuje odvolací soud za v podstatě

nepřezkoumatelnou námitku, a pokud jmenovaný obžalovaný v rámci svého opravného prostředku nabízel, že tato svá tvrzení doloží v průběhu odvolacího řízení odborným posouzením, pak se tak nestalo. Rovněž jeho obecné tvrzení o nedostatečném odůvodnění žádosti o nařízení poskytnutí telekomunikačních údajů a navazujícího rozhodnutí příslušného soudce je jen stěží přezkoumatelné, když obžalovaný své konkrétní výhrady v tomto směru nevznesl. Odvolacímu soudu se nicméně jak zmíněná žádost, tak i na ni navazující rozhodnutí – příkazy ke sdělení údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu (viz obsah sv. 2 spisového materiálu) jeví jako naprosto dostačující a splňující zákonné podmínky ustanovení § 88a odst. 1 tr.ř. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že předmětné úkony byly učiněny na počátku roku 2014, tedy krátce po spáchání žalovaného skutku, kdy orgánům činným v trestním řízení nebyly známy osoby, které se skutku mohly dopustit, a okruh poznatků byl velmi úzký. Právě z pohledu této fáze řízení a okruhu informací, které Policie ČR měla v této době k dispozici, je třeba posuzovat nároky na konkrétnost a rozsah odůvodnění zmíněných žádostí a příkazů. Pokud pak obžalovaný F v této souvislosti poukázal na to, že předmětná rozhodnutí by měla být nazírána ve světle současného rozhodování Vrchního soudu v Praze, pak jednak je takový požadavek naprosto irelevantní a nepodložený, jednak je takto vznesená námitka zcela nepřezkoumatelná, když není ani zřejmé, jaké rozhodnutí Vrchního soudu v Praze má odvolatel na mysli a v jakém směru jsou z něho dovozována pochybení vztahující se k nyní přezkoumávaným úkonům. Odvolací soud se může toliko hypoteticky domnívat, že odvolatel měl na mysli určité trestní řízení vedené u Vrchního soudu v Praze, nicméně jakékoliv závěry v tomto směru by nutně s ohledem na obecnost vznesené námítky musely být nekonkrétní a spekulativní. Je třeba tuto záležitost uzavřít s tím, že ani odvolatel těmito úkony a příslušným doklady o nich nevytkl konkrétní, formální ani obsahové vady a odvolací soud ani v této souvislosti žádné vady tohoto druhu neshledal.

34. Jako nedůvodné pak odvolací soud vyhodnotil rovněž námitky obžalovaného F stran toho, že jeho vzhled nekoresponduje s fotografiemi pachatele, jež měl vybírat peníze z bankomatu ČSOB – Zlín – Louky, neboť je zřejmé, že předmětný bankomat již byl vyměněn za bankomat jiný, posazený v jiné výšce, a navíc nelze porovnávat postavu obžalovaného v roce 2017 (navíc oblečeného v jím samotném zvoleném oblečení, které do značné míry může vzhled postavy ovlivnit) s fotografiemi pořízenými v době spáchání činu, tedy v lednu 2014. Takové srovnání je naprosto neprůkazné a odvolací soud toliko dodává, že fotografie z předmětného výběru v době činu nejsou v zásadním rozporu se vzhledem obžalovaného a jeho postavou. Odvolací soud pak nepřisvědčil ani námitkám obžalovaného F stran nedostatečného zkoumání jednoho z jeho užívaných telefonů a v tomto směru lze doplnit snad jen tolik, že pokud obžalovaný chtěl svá tvrzení doložit údaji od jím zmíněné internetové seznamky, nic mu nebránilo, aby takové informace sám konkretizoval. V této souvislosti je nicméně třeba uvést, že soud prvního stupně věnoval velkou pozornost prověření tvrzení tohoto obžalovaného o jeho pohybu v kritické době a odvolacímu soudu se jeho závěry, které pak prezentoval zejména na str. 55 a 56 písemného vyhotovení napadeného rozsudku, jeví jako odpovídající obsahu provedených důkazů a naprosto logické.
35. Zcela zásadní námitkou pak byla námitka obžalovaného M Š stran nepoužitelnosti pachových stop, které v jeho opravném prostředku byla věnována rozsáhlá pozornost s tím, že k uvedené námitce se nakonec připojil i spoluobžalovaný L F. Odvolací soud přezkoumal zmíněnou námitku ve všech jejích souvislostech, v potřebném rozsahu pak upřesnil skutková zjištění výslechem svědků L K I Z a M M a opětovně vyslechl rovněž znalce doc. JUDr. M

- K Ph.D., a následně dospěl k závěru, že jím doplněné dokazování nijak nezpochybnilo závěry soudu prvního stupně o použitelnosti pachových stop v této věci, ani nepřineslo pro věc odlišné zásadní skutkové závěry, které by byly ve zřejmém nepoměru se závěry, jež v napadeném rozsudku učinil soud prvního stupně.
36. Především nelze přisvědčit názoru obžalovaného Š v tom směru, že použitelnost pachových stop je ovlivněna tím, že ohledání vozidla BMW 530D se účastnili policisté, kteří byli přítomni při odebrání pachových stop obžalovanému Š (poručík Š) a obžalovanému Š (nadporučík Š , neboť tím byl výsledek komparace pachových stop znehodnocen. V této souvislosti ovšem odvolací soud konstatuje, že účast jmenovaných policistů při zmíněném úkonu sice vyplývá z příslušných dokladů, jež spisový materiál obsahuje, nicméně ani jeden ze jmenovaných policistů nebyl přítomen při odebrání pachových stop poškozené, a tudíž nemohl pach poškozené přenést do ohledávaného vozidla, a skutečnost, že několik měsíců před ohledáním vozidla byli přítomni při odběru pachové stopy obžalovaným, na nález pachové stopy poškozené ve vozidle nemá žádný vliv. Už vůbec pak zjištěné skutečnosti nemohly ovlivnit pachové stopy obžalovaného Š nalezené na oblečení poškozené, neboť na zajištění stop na tomto oblečení se policista Z Š nepodílel. Tato námitka je tedy irelevantní a bez významu.
37. Jako nevýznamnou pak odvolací soud vyhodnotil rovněž námitku obžalovaného Š v tom smyslu, že není zřejmé, zda při srovnání pachových stop zajištěných ve vozidle byly jako srovnávací konzervy použity konzervy obsahující pach motorového vozidla či nikoliv. Obdobně pak musel odmítnout rovněž námitku obžalovaného M Š , že mu byly odebrány z těla pachové stopy lší, neboť z protokolu založeného na čl. 542 (který obžalovaný podepsal) je zcela zřejmé, za jakých okolností byly pachové vzorky obžalovanému odebrány, přičemž odvolací soud podotýká, že obžalovaný v průběhu celého přípravného řízení ani následně žádné lživé jednání policistů nenamítal a podstatné pak je rovněž to, že obžalovaný s ohledem na ustanovení § 114 odst. 2 tr.ř. byl povinen předmětný úkon (tedy odběr srovnávacích pachových vzorků ze svého těla) strpět.
38. Pokud pak jde o námitku obžalovaného, že pachové stopy poškozené musely být do vozidla BMW 530D vneseny až poté, co jej obžalovaný prodal, pak tuto rovněž odvolací soud odmítl. Svědek L K totiž potvrdil, že po celou dobu mezi okamžikem, kdy vozidlo od obžalovaného zakoupil, a okamžikem, kdy bylo předmětem ohledání provedeného Policií ČR, neměl v podstatě přístup bez jeho vědomí nikdo cizí a vyloučil, že by toto vozidlo nabízel k prodeji a v rámci takové aktivity jej zpřístupnil jakékoliv jemu neznámé osobě. Tvrzení obžalovaného Š , že tedy teprve po době žalovaného skutku byly pachové stopy poškozené do předmětného vozidla vneseny, je nepodložené a spekulativní. Jmenovaný svědek K sice rovněž připustil, že v době koupě vozidla (16.1.2014) vykazovalo vozidlo známky hloubkového čištění, neboť vypadalo jako nové, s tím, že odhadl, že toto čištění muselo být provedeno maximálně 2 až 3 dny před okamžikem, než vozidlo převzal, nicméně z jeho výpovědi nevyplývalo, že by čalounění vozidla bylo vlhké (což by mohlo svědčit o tom, že vozidlo bylo čištěno maximálně v řádu několika hodin před prodejem). Žalovaný skutek se měl odehrát podle skutkových zjištění v noci ze 14. na 15.1.2014, z čehož vyplývá, že pokud čištění vozidla mělo znehodnotit pachové stopy poškozené, muselo by proběhnout 15. či 16.1.2014. Protože čištění mokrou cestou způsobuje provlhnutí čištěného čalounění, je zřejmé, že toto čištění nemohlo být provedeno 16.1.2014 (jak tvrdí obžalovaný Š , ale muselo by k němu dojít již 15.1.2014. Svědek M B sice potvrdil, že v jeho firmě bylo prováděno mokré čištění předmětného vozidla (jak se toho dovolává obžalovaný Š), nicméně výslovně uvedl, že pokud jde o

předmětné vozidlo BMW šedé barvy, toto bylo čištěno mokrou cestou toliko jednou a „pak se jednalo o vysátí, a to vysávání od toho listopadu bylo vícekrát“. Jmenovaný svědek tedy výslovně potvrdil, že mokré čištění předmětného vozidla u nich proběhlo pouze jednou. Výpověď zmíněného svědka (viz č.l. 283-284) tedy rozhodně nelze interpretovat tak, že by předmětné vozidlo bylo podrobeno mokrému čištění právě 15.1.2014, nýbrž dle názoru odvolacího soudu z výpovědi svědka naopak jednoznačně vyplynulo, že mokré čištění prováděli u vozidla v dřívější době a následně jej pak ještě několikrát čistili, a to pouze vysáváním. Lze tedy uzavřít, že za této situace nemohlo dojít k mokrému čištění vozidla ve firmě jmenovaného svědka právě 15.1.2014, a tudíž nemohlo tímto způsobem dojít ke znehodnocení případných pachových stop k tomuto datu se nacházejících ve vozidle. Svědek O. D. který vlastní čištění vozidla měl provádět, pak nebyl schopen dobu tohoto čištění vůbec upřesnit. Z uvedeného je zřejmé, že vozidlo sice mohlo být čištěno krátce před prodejem svědkovi K nicméně nemohlo se tak stát tzv. mokrým čištěním 15. či 16.1.2014, případně toto čištění nemohlo být provedeno svědky B a D. Protože poškozená ve svých výpovědích uvedla, že ve vozidle necítila žádné pachy ani vůně, pak se nabízí vysvětlení, že předmětné vozidlo bylo čištěno pomocí čistících látek až po spáchání skutku, nicméně nešlo o tzv. mokré čištění a toto čištění nebylo prováděno ve firmě svědka B. Lze tedy připustit, že takové čištění nedegradovalo pachové stopy ve vozidle, o čemž pak svědčí jejich faktický následný nálezn. Navíc zmíněná námitka stran toho, že tzv. mokré čištění vozidla nutně muselo zničit veškeré pachové stopy nacházející se ve vozidle, do značné míry nekoresponduje s jinou námitkou obžalovaného Š a to, že pachové stopy poškozené se mohly dostat do předmětného vozidla přenosem z oděvních součástí, které poškozená v předchozí době darovala či půjčila družce obžalovaného I. Z. Předně nelze připustit relevantnost oběma vzneseným námitkám současně, a pokud jde o přenos pachových stop z oděvních součástí poškozené, pak nutno poukázat na opakovanou a neměnnou výpověď poškozené v tom smyslu, že žádné takové oděvní součástky nikdy I. Z. nepůjčila ani nedala. Pokud svědkyně Z. ve své výpovědi (do jisté míry potvrzované svědkyní M M) tvrdila opak, pak nelze přehlédnout, že oděvní součásti a další věci měla od poškozené obdržet nejpozději koncem zimy v roce 2013 (tedy nejpozději v únoru či počátkem března 2013) a na výslovný dotaz odvolacího soudu potvrdila, že oděvní součástky prala (viz její výpověď před odvolacím soudem dne 5.12.2017). Znalec doc. JUDr. M. K Ph.D., pak ve své doplňující výpovědi před odvolacím soudem výslovně potvrdil, že v případě vyprání by jakékoliv pachové stopy původního nositele oděvních součástí byly zničeny a následně by tedy nemohlo dojít k jejich přenosu. Prostou logickou úvahou pak má odvolací soud za to, že je velmi pravděpodobné, že by předmětné věci byly vyprány buď hned poté, co je svědkyně Z. dostala, nebo nejpozději před začátkem následující zimní sezóny, tedy na podzim 2013. Vozidlo BMW 530D přitom obžalovaný M Š měl zakoupit až v druhé polovině listopadu 2013. Je tedy vysoce nepravděpodobné, že i v hypotetickém případě, kdyby k předání ošacení svědkyni Z od poškozené skutečně došlo (ač jak nalézací soud, tak i soud odvolací jsou přesvědčeny, že taková situace nikdy nenastala), pak by prostřednictvím tohoto oděvu k přenosu pachové stopy poškozené do vozidla obžalovaného nemohlo dojít. Jen pro upřesnění je třeba uvést, že tyto úvahy jsou vesměs zúženy na zimní ošacení a kalhoty, neboť lze jen těžko předpokládat, že by v zimních měsících na přelomu let 2013 a 2014 mohlo dojít k přenosu pachových stop z věcí na cvičení či kolečkových bruslích, hodinek apod. Tvrzení obžalovaného Š, že pachové stopy I. Z. mohly být z předmětných míst „odvětrány“, ale mohly zůstat zachovány již přenesené pachové stopy poškozené, je navíc opět v zásadním rozporu s odbornými závěry jmenovaného znalce, který potvrdil, že v případě přenosu pachových stop je pach osoby,

kteřá je tzv. přenašečem intenzivnější a výraznější než přenášený pach jiné osoby. V této souvislosti nelze přehlédnout ani to, že jmenovaná svědkyně Z v rámci vazebního zasedání v přípravném řízení dne 26.1.2015 uvedla, že sice poškozenou V zná asi 16 let, ale poslední dva roky se téměř nevidaly (v kontaktu byly asi 3 – 4x), z toho jednou v srpnu 2014 na svatbě kamarádky E T. Při tomto výslechu tedy neuváděla, že by v posledních dvou letech od poškozené dostala opakovaně jakékoliv věci, naopak kontakty s ní v podstatě minimalizovala. Navíc, v rámci tohoto výslechu, svědkyně potvrdila, že vozidlo BMW bylo prodáno 16.1.2014 do Prahy a že vozidlo chtěli s obžalovaným prodat ze dne na den. I v této části je tedy její výpověď nakonec v rozporu s tvrzením obžalovaného, že o prodeji vozidla jednal již v závěru roku 2013, a to mimo jiné i se svědkem K.

39. Odvolací soud nepřisvědčil ani tvrzení obžalovaného M Š, že by jeho pachové stopy mohly být přeneseny na oděv poškozené při náhodném setkání např. v restauraci, kde mohli mít věci na stejném věšáku, neboť poškozená vyloučila, že by se při takových příležitostech dostala do bližšího kontaktu k obžalovanému, a obžalovaný neuvedl žádné konkrétní údaje, které by v této souvislosti mohly být prověřeny. V daném případě jde tedy o jeho nijak nepodložené tvrzení, které nemá oporu ve zjištěních, jež na základě provedených důkazů učinil soud prvního stupně. Navíc obžalovaný Š v přípravném řízení opakovaně ve svých výpovědích zdůraznil, že se kromě jednoho setkání s poškozenou (jež se odehrálo již počátkem roku 2013) pak již nikdy až do léta 2014 s poškozenou nesetkal a nebyl v její bezprostřední blízkosti (viz č.l. 149, 184 p.v. a 186 spisu). Obdobně pak je třeba vyloučit i tvrzení obžalovaného Š, že k přenosu těchto stop mohlo dojít prostřednictvím bratra původně spoluobžalovaného D Š, a to přes oblečení, které obžalovaný Š tomuto o vánocích 2013 daroval a v němž měl následně s poškozenou tančit.
40. Odvolací soud neshledal důvodnou ani tu námitku obžalovaného M Š, že pachové stopy poškozené byly do jeho vozidla přeneseny T O, o čemž svědčí, že jeho pach byl zjištěn právě na stejných místech jako pach poškozené. O takovém úmyslném přenosu pak dle něj svědčí rovněž obdobně to, že pachové stopy T O byly nalezeny rovněž na stejných místech ošacení poškozené Z V kde se nacházely rovněž pachové stopy obžalovaného Š. Je skutečností, že nalézací soud tyto údaje skutečně konstatoval, nicméně se k nim blíže nevyjádřil. Dle názoru odvolacího soudu je z provedených důkazů vztahujících se k otázce srovnání pachových stop zejména z důkazů svědčících o přesném místě nálezů těchto stop a z obsahu výpovědi již výše jmenovaného znalce doc. JUDr. K, Ph.D., možno dovodit, že teoreticky skutečně mohlo dojít k přenosu pachových stop způsobem, který naznačuje obžalovaný Š nicméně tato verze je v rozporu s dalšími provedenými důkazy, takže fakticky nepřichází v úvahu. Je třeba v této souvislosti zmínit, že svědek T O neměl přístup do předmětného vozidla a už vůbec neměl přístup k oděvním součástkám poškozené zajištěným Policií ČR v žádném časovém období po 15.1.2014. Přenos pachových stop před tímto datem je v podstatě úvaha naprosto hypotetická a spekulativní, neboť jmenovaný by nemohl vědět, jaké oděvní součástky bude mít později poškozená v době činu na sobě a stejně tak by nemohl vědět, jaké vozidlo má být k činu použito a na jakém konkrétním místě bude poškozená ve vozidle sedět. Žádný z provedených důkazů nenaznačuje, že by T O jmenovanými informacemi disponoval. Teoreticky lze rovněž připustit, že pachové stopy jak na oděvu poškozené, tak na příslušných částech vozidla mohly být zanechány přímo T O v situaci, kdy by byl účasten na činu spolu s obžalovaným M Š nicméně pro takový závěr opět chybí jakýkoliv konkrétní důkaz. Naprosto nepodložená je pak varianta, že by pachové stopy obžalovaného na oděv

poškozené a pachové stopy poškozené do vozidla obžalovaného vnesl úmyslně bratr T. C., policista Mgr. J. O., neboť ten se na vyšetřování žalovaného skutku oficiálně nijak nepodílel a nebyla zjištěna žádná indicie svědčící o tom, že by do probíhajícího vyšetřování zasáhl neoficiálně. Navíc v takovém případě by nebyl důvod pro to, aby současně s přenosem těchto pachových stop na zmíněná místa přenesl současně i pach svého bratra. Lze tak tedy uzavřít, že otázka souběžného nálezu zmíněných pachových stop T. O. nebyla objektivními důkazy naprosto uspokojivě vysvětlena, nicméně nelze vyloučit celou řadu situací, jak k tomu mohlo dojít, a to ať již např. zmíněnou součinností jmenovaného při spáchání skutku, nebo přenosem z věcí z vlastnictví tohoto svědka, které užíval v době před činem obžalovaný Š., anebo např. i tím, že by obžalovaný Š. při činu samotném použil nějakou oděvní součást T. O. (ať již byla získána jakýmkoliv způsobem či v jakémkoliv úmyslu nebo souvislosti). Co však je pro posouzení věci podstatné, je to, že osobu T. O. se spácháním předmětného skutku nespojuje na rozdíl od obžalovaného M. Š. žádný jiný důkaz, natožpak důkaz objektivního charakteru (jako jsou např. údaje o pohybu SIM karet v telefonech). Odvolací soud proto uzavírá, že ani v tomto směru není námitka obžalovaného o přenosu pachových stop přijatelná a nemůže zvrátit skutkové závěry soudu prvního stupně v tom směru, že to byl právě obžalovaný M. Š. který se (a nutno uvést, že spolu s dalšími, a to i nezjištěnými osobami) na žalovaném skutku podílel.

41. V souvislosti s námitkami odvolatelů týkajícími se způsobu vyhodnocení zajištěných pachových stop, nemožnosti použití tohoto důkazu, příp. hypotéz, které výsledky dokazování v naznačeném směru údajně zpochybňují, je třeba pak zmínit, že zajištěné pachové stopy nejsou jediným důkazem, na základě kterého dospěl soud prvního stupně ke skutkovým zjištěním spočívajícím ve způsobu zapojení obžalovaných M. Š. a L. F. (ve vztahu k němuž nakonec ani žádné takové pachové stopy zjištěny nebyly) do spáchání žalovaného skutku. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku přiléhavě a v souladu s obsahem řádně provedených důkazů vysvětlil, že výsledky srovnání pachových stop jsou toliko jedním z řady důkazů, na základě kterých dospěl k závěru o vině obžalovaných, a v tomto směru je nutno zdůraznit, že ani dokazování doplněné v rámci odvolacího řízení nepřineslo jakékoliv odlišné poznatky či skutečnosti, které by byly v rozporu se závěry soudu prvního stupně. Je tedy nutno připomenout, že soud prvního stupně svá skutková zjištění vybudoval rovněž na základě výpovědi samotné poškozené a rekognice, která s ní byla provedena, dále na základě výpovědi původně spoluobžalovaného D. Š. z přípravného řízení (kterou nakonec jmenovaný označil za pravdivou i v průběhu řízení před soudem prvního stupně), na základě výpovědi svědků T. V. (který u hlavního líčení výslovně potvrdil, že mu poškozená sdělila, že jedním z pachatelů byl výslovně obžalovaný Š. M. K., R. C. T. O. a J. O., listinných důkazů, které v napadeném rozsudku výslovně zmiňuje a zejména pak i na podkladě vyhodnocení záznamu telekomunikačního provozu týkajícího se jak obžalovaného M. Š. tak i obžalovaného L. F. (v případě posledně jmenovaného pak i na základě kamerových záznamů stran jednotlivých bankomatů). Pokud všechny tyto důkazy vyhodnotil nejen jednotlivě, ale zejména pak v jejich vzájemné návaznosti, pak jeho skutková zjištění nejsou v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů, přičemž hodnotící postup týkající se těchto důkazů se odvolacímu soudu jeví jako logický a řádný. Za této situace je třeba připomenout již výše zmíněné ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř., které odvolacímu soudu neposkytuje možnost tyto důkazy hodnotit odlišně, a to ani s přihlédnutím k obsahu těch důkazů, které sám nově provedl, či které zopakoval v průběhu odvolacího řízení. Výsledky doplnění dokazování před

odvolacím soudem dle jeho názoru nijak nezpochybňují závěry soudu prvního stupně stran zapojení obžalovaných M Š a L F do skupiny pachatelů, kteří se podíleli na žalovaném skutku. Lze tedy uzavřít, že odvolací soud neshledal v případě skutkových zjištění týkajících se obžalovaných M Š a L F obsažených ve výroku o vině napadeného rozsudku žádných pochybností, tyto považuje za správné a odpovídající provedenímu dokazování, přičemž za této situace neshledal žádný důvod do těchto skutkových zjištění zasáhnout. Odvolací soud tedy konstatuje, že žádná ze skutkových zjištění, učiněná soudem prvního stupně na základě provedení dokazování, nebyla důkazy, jež provedl v rámci odvolacího řízení sám odvolací soud, nijak narušena či zpochybněna, a že skutkový popis obsažený ve výroku o vině napadeného rozsudku je proto nutno ve vztahu k oběma odvolatelům považovat za naprosto správný. Odvolací námitky obou odvolatelů směřující do správnosti a rozsahu skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně tedy odvolací soud považoval za nedůvodné.

42. S ohledem na tyto závěry pak odvolací soud zamítl zbývající návrhy obžalovaných na doplnění dokazování, které učinili ve vztahu k odvolacímu řízení (a které pak k dotazu odvolacího soudu upřesnili - viz č.l. 1880-1881 a návrh obžalovaného Š na č.l. 1897), neboť provádění dalších důkazů s ohledem na prokázaná skutková zjištění považoval za nadbytečné. Již výše bylo zmíněno, že porovnání postavy osoby, která učinila výběr z bankomatu ve Zlíně, s osobou obžalovaného F v podstatě nemůže přinést objektivní poznatky přínosné pro posouzení věci. Rovněž odvolací soud vysvětlil, proč nelze užít k důkazu obsah výpovědi L K před provedením prohlídky vozidla BMW 530D s ohledem na absenci jeho zákonného poučení. Odvolací soud pak nepovažoval za potřebné ani doslovné konstatování odborného vyjádření z 18.11.2014, 26.2.2015 a 5.3.2015 stran porovnání zajištěných pachových stop, když tato odborná vyjádření byla k důkazu provedena již soudem prvního stupně a odvolací soud žádné vady v souvislosti s provedením těchto důkazů neshledal a neměl tedy důvod tyto důkazy opakovat. Pro úplnost je třeba uvést, že odvolací soud sice doplnil dokazování také výpověďmi svědků J Š a R V, nicméně tyto nepřinesly k posuzované věci v podstatě žádné nové poznatky.
43. Pokud jde o vlastní právní kvalifikaci užitou soudem prvního stupně, je třeba nejprve uvést, že odvolací námitky výroku o vině v tomto směru žádnou vadu nevytýkaly, neboť oba podané opravné prostředky se koncentrovaly výlučně na použitelnost některých důkazních prostředků a hodnocení provedených důkazů a rozsah učiněných skutkových zjištění. Odvolací soud nicméně po přezkoumání věci dospěl k závěru, že skutková zjištění učiněná ve výrokové části napadeného rozsudku byla soudem prvního stupně podřazena pod správnou a zákonu odpovídající právní kvalifikaci, když jednání obou obžalovaných bylo po právní stránce posouzeno jednak jako pokus zvláště závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr.zákoníku a jednak jako zvláště závažný zločin neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1, odst. 4 písm. a) tr.zákoníku. Soud prvního stupně rovněž správně posoudil, že oba odvolatelé se žalovaného skutku dopustili společným jednáním s dalšími neustanovenými osobami a rovněž správně dovodil, že takto jednali jako členové organizované skupiny, nepochybil ani, pokud uzavřel, že oba obžalovaní se trestných činů, pro které byli uznáni vinnými, dopustili v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Odůvodnění napadeného rozsudku týkající se užití právní kvalifikace považuje odvolací soud za správné a v tomto směru lze plně odkázat na jeho úplné znění prezentované zejména na str. 57 – 58 písemného vyhotovení napadeného rozsudku.

44. Obdobně pak je možno poukázat na to, že žádný z podaných opravných prostředků nevytkl konkrétní vady výroku o trestu napadeného rozsudku, nicméně i tento výrok ve vztahu k oběma obžalovaným odvolací soud přezkoumal s ohledem na ustanovení § 254 odst. 3 tr.ř. Nejprve je třeba uvést, že soud prvního stupně učinil správná a dostačující zjištění k osobám obou obžalovaných a správně také oběma ukládal tresty úhrnné ve smyslu § 43 odst. 1 tr.zákoníku. Nepochybil rovněž, pokud oběma odvolatelům tresty ukládal v rámci trestní sazby stanovené v § 173 odst. 3 tr.zákoníku, která činí rozpětí od 8 do 15 let odnětí svobody. Odvolací soud přisvědčil rovněž tomu, že žádnému z odvolatelů nepolehčuje jakákoliv polehčující okolnost, na druhou stranu jim přitěžuje, že jim trest byl ukládán za dva úmyslné trestné činy. Obžalovanému M Š pak správně zohlednil jako okolnost přitěžující i to, že byl v minulosti odsouzen pro úmyslný trestný čin. Přestože celá řada předchozích odsouzení nebyla obžalovaným přičtena jako přitěžující okolnost s ohledem na jejich zahlazení, nelze v souvislosti s hodnocením míry narušení obou obžalovaných přehlédnout, že oba byli v minulosti opakovaně soudně trestáni pro úmyslné trestné činy, přičemž z frekvence těchto odsouzení je zřejmé, že tato neměla požadovaný účinek, v důsledku čehož je nutno možnost resocializace obou obžalovaných hodnotit jako spíše sníženou.
45. Pokud za uvedených okolností soud prvního stupně vyměřil obžalovanému M Š úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti let, pak je třeba takový trest hodnotit jako zákonný a odpovídající všem zákonným kritériím stanoveným v § 39 tr.zákoníku, zejména k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobě obžalovaného a jeho poměrům i k jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy, jakož i k zjištěným přitěžujícím okolnostem. Odvolací soud proto takový trest (vyměřený ještě v první třetině výše zmíněné zákonné trestní sazby) nepovažuje za trest nepřiměřený. Pokud pak obžalovaný Š byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, pak se tak stalo v souladu s příslušným zákonným ustanovením trestního zákoníku a ani v tomto směru nebylo shledáno žádné pochybení.
46. V případě obžalovaného L F pak při výměře trestu přistoupil soud prvního stupně k aplikaci ustanovení § 58 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr.zákoníku a s ohledem na míru jeho zavinění a nižší stupeň jeho zapojení do činnosti celé skupiny pachatelů pak mimořádně uložil tomuto obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody pod spodní hranici příslušné trestní sazby. Svůj postup v tomto směru řádně odůvodnil, a protože stran obžalovaného L F ani nebylo podáno odvolání státním zástupcem v jeho neprospěch, nemohl odvolací soud na takovém postupu ani ničeho změnit. Nicméně je třeba konstatovat, že role obžalovaného F byla skutečně významně nižší než role spolupachatelů, kteří se podíleli bezprostředně a přímo na únosu poškozené a na násilí, jehož vůči ní bylo v průběhu tohoto únosu užito, a lze tedy souhlasit se závěrem, že míra jeho zapojení byla skutečně významně nižší, než u těchto spolupachatelů. Pokud za těchto okolností soud prvního stupně obžalovanému F vyměřil úhrnný trest odnětí svobody v trvání toliko pěti roků (tedy tři roky pod spodní hranicí příslušné trestní sazby), pak v žádném případě nemůže jít o trest nepřiměřeně přísný, který by měl důvod odvolací soud případně ještě více snižovat (a to ani s ohledem na aktuální zdravotní stav obžalovaného F). Zařazení obžalovaného F pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou pak bylo učiněno v souladu s příslušným zákonným ustanovením v souladu s ustanovením § 56 tr.zákoníku a pochybení nebylo shledáno ani v tomto směru. Soudu prvního stupně lze v rámci výroku o trestu ohledně obžalovaného F vytknout toliko formální pochybení spočívající v nadbytečném uvedení ustanovení § 58 odst. 3 tr.zákoníku v rámci výčtu zákonných ustanovení, dle kterých byl obžalovanému trest ukládán, neboť

v daném případě jde toliko o zákonné ustanovení určující hranice, pod které nelze zajít při snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 1 tr.zákoníku. Navíc soud prvního stupně zmíněné zákonné ustanovení použil chybně, když citoval písm. a), neboť v daném případě činila dolní hranice trestní sazby odnětí svobody osm roků, takže správně měl soud v daných souvislostech vzít v úvahu ustanovení § 58 odst. 3 písm. b) tr.zákoníku. S ohledem na to, že odvolací soud považuje konkrétní trest odnětí svobody vyměřený obžalovanému F za zákonný a přiměřený, nebyl důvod toto formální pochybení v rámci odvolacího řízení napravovat. S ohledem na to, že výrok o trestech ve vztahu k oběma odvolatelům byl odvolacím soudem shledán zákonným a správným, nebyl důvod do tohoto výroku zasáhnout, a to ani s ohledem na formální změnu znění ustanovení § 56 odst. 1, odst. 2 tr.zákoníku zákonem č. 58/2017 Sb. účinnou od 1.10.2017, neboť ani dle novelizovaného znění ustanovení § 56 tr.zákoníku by nedošlo k odlišnému zařazení obžalovaných do jiného typu věznice, než ke které přistoupil soud prvního stupně. Za této situace proto odvolací soud výrok o trestech uložených oběma obžalovaným včetně výroku o způsobu jejich výkonu v příslušných typech věznice jako správný potvrdil a nezasahoval do něj.

47. Rovněž v případě výroků o náhradě škody a nemajetkové újmy lze poukázat na to, že opravné prostředky odvolatelů těmto výroklům žádné konkrétní vady nevytkly, a proto byl napadený rozsudek v této části přezkoumáván výlučně s ohledem na ustanovení § 254 odst. 3 tr.ř. Pokud jde o výrok o náhradě škody společnosti ALLEUTA, a.s., a náhradě škody poškozené Z V, tento má řádný podklad ve skutkových zjištěních a soud prvního stupně dostatečně odůvodnil, proč zavázal oba obžalované k náhradě škody těmto subjektům. Vytknout mu lze pouze nepřesnou formulaci, neboť ustanovení § 228 odst. 1 tr.ř. hovoří o „majetkové škodě“ a nikoliv toliko o škodě, nicméně i v tomto směru jde o zcela formální vadu, která na správnost a zákonnost předmětného výroku nemá žádný vliv. Pokud pak jde o výrok o povinnosti zaplatit poškozené Z V nemajetkovou újmu v penězích, i v tomto případě dospěl soud prvního stupně ke správným závěrům, své rozhodnutí řádně odůvodnil a vysvětlil, v čem nemajetková újma způsobená poškozené spočívá a proč považuje za přiměřené zaplatit tuto nemajetkovou újmu v penězích v konkrétní výši 500.000 Kč. Soudu prvního stupně pak nelze vytknout chybný postup ani v tom směru, pokud dovodil, že jak majetkovou škodu, tak nemajetkovou újmu v penězích mají povinnost oba obžalovaní zaplatit společně a nerozdílně. Je třeba připomenout, že oba obžalovaní způsobili zmíněné následky společným jednáním, a to dokonce jako členové organizované skupiny, takže jejich společná odpovědnost za zjištěný následek je odpovídající a v souladu se zákonem. Pochybení pak odvolací soud neshledal ani v té části výroku, kdy byl poškozený T V: se svým nárokem na náhradu majetkové škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
48. Odvolací soud tedy uzavírá, že s ohledem na výše rozvedené úvahy neshledal odvolání obžalovaných M Š a I F důvodnými v žádné jejich části, a proto musel obě tato odvolání podle § 256 tr.ř. zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání

se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 3. ledna 2018

JUDr. Ivo Lajda v.r.
předseda senátu

Zuzana
Šimanská

Digitálně podepsal Zuzana Šimanská
DN: ou=ČZ, 2.5.4.97=ntnrcz-64124533,
ou=ČR - Vrchní soud v Olomouci (ČZ,
64124533), ou=Správa soudů, ou=240,
cn=Zuzana Šimanská, ou=Šimanská,
serialNumber=P134359,
title=protokolující úřednice
Datum: 2018.03.26 13:20:03 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.